

DICK WOODWARD

VECHIUL TESTAMENT
PROFEȚII MARI

CĂRȚILE:

ISAIA, IEREMIA, PLÂNGERILE LUI IEREMIA,
EZECHIEL, DANIEL

Manual pentru liderul de grup

CHIȘINĂU

2015

Toate textele din Sfânta Scriptură sunt preluate din traducerea Bibliei în limba română după D. Cornilescu.

® Misiunea Biblică, 2015

CĂRȚILE PROFETICE

Introducere

Cărțile profetice sunt considerate esența Vechiului Testament, mai ales din perspectiva Noului Testament. În Noul Testament, atunci când Isus face referință la Vechiul Testament, El spune „*Legea și profeții*” (*Matei 7:12; 22:40*). *Legea* – cuprinde primele cinci cărți ale Bibliei: Genesa, Exod, Levitic, Numeri și Deuteronom. *Profeții* – cărțile pe care le vom studia – reprezintă cărțile profetice începând cu profetul Isaia și se încheie cu profetul Maleahi.

Apostolul Pavel și-a exprimat care este poziția lui față de cărțile profeților atunci când a stat în fața împăratului. Fiind legat în lanțuri, el a proclamat Evanghelia cu atâta putere încât aproape că l-a convins pe împărat să devină creștin. Momentul cel mai dramatic al acestei mărturii a fost atunci când apostolul l-a întrebat: „*Crezi tu în Proroci, împărate Agripa?... Știi că crezi?*” (*Fapte 26:27*). Adeseori apostolul adresa această întrebare – aceasta fiind, pentru el, criteriul de apreciere dacă cei cu care el vorbea erau sau nu credincioși.

Atunci când Noul Testament face referință la *profeți*, se are în vedere profeții care au scris cărți profetice. În Biblie sunt șaptesprezece cărți profetice. Aceste cărți sunt scrise de șaisprezece profeți, pentru că Ieremia a scris două cărți profetice, care sunt numite *cartea profetului Ieremia și Plângerile lui Ieremia*.

Pentru studiul de perspectivă, este bine să distingem care este diferența dintre profet și preot. În cărțile legii, o mare atenție era acordată preotului, care era un important lider spiritual. Preotul avea o poziție și un rol foarte important, pentru că preoții mijloceau pentru oameni, atunci când aceștia păcătuiau. Tot ei aveau și rolul de învățători ai poporului lui Dumnezeu, învățându-i pe oameni Sfânta Scriptură. Preoții răspundeau la

întrebările oamenilor referitor la Scriptură, la jertfe și arderile de tot și la toate aspectele ce țineau de ceremonialul prevăzut de Lege.

Doar urmașii lui Aaron și Levi primeau, prin moștenire, titlul de preoți. Totuși, adeseori acești preoți deveneau oameni păcătoși, astfel că ei nu se mai deosebeau de alți oameni. Preoții ar fi trebuit să îi conducă pe oameni în direcția lui Dumnezeu, dar ei înșiși erau compromiși de păcat, de aceea oamenii care îi urmau erau, de asemenea, cufundați în diferite păcate. Iată dar contextul în care apar în scenă profeții.

Spre deosebire de preoți, profeții nu moșteneau, prin naștere, statutul de preoți. Doi sau trei dintre profeți aveau statutul de preoți atunci când au fost chemați în slujba de profet, dar aceea a fost mai degrabă o excepție. Unii profeți au fost de origine nobilă. Alții au fost chemați în slujba de profet din medii sociale de jos. Amos, de exemplu, era un culegător de smochine și păstor, atunci când a fost chemat în slujba profeției. Preotul deci era omul care venea în prezența lui Dumnezeu și mijlocea înaintea Lui pentru oameni – iar profetul era omul care venea la oameni pentru a le aduce mesajul lui Dumnezeu.

Profeții Vechiului Testament au trăit și au profețit aproximativ din anii 800 până în anii 400 înaintea erei noastre. Motivul pentru care Dumnezeu a chemat pe acești oameni în slujba profeției în această perioadă – este că oamenii au alunecat în păcatul grav al idolatriei. Ei au început să se închine și să slujească altor dumnezei, de aceea judecata lui Dumnezeu s-a manifestat prin faptul că Regatul de Nord a fost invadat și asuprit de asirieni, iar peste o sută de ani – și Regatul de Sud a fost cucerit și asuprit de babilonieni. Majoritatea profeților au trăit și au profețit fie în perioada imediat premergătoare robiei babiloniene și asiriene, fie că în toiul acestor evenimente de tristă amintire.

Trei din cei șaisprezece profeți au slujit și au predicat după aceste invazii și cuceriri, având rolul de a fi contribuit la restaurarea care a avut loc după întoarcerea poporului lui Dumnezeu din robia babiloniană. Așadar, majoritatea profeților au avut chemarea de a avertiza poporul în perioada de dinaintea invaziei asiriene și babiloniene sau au slujit în timpul acestor evenimente, când poporul a fost cucerit și înrobii.

Acești profeți chemau poporul la pocăință și renaștere spirituală. În majoritatea cazurilor, oamenii rămâneau surzi la aceste mesaje, nu le acordau nici o atenție, ba din contra, acești preoți erau luați în derâdere, batjocoriți și chiar persecutați: unii dintre ei au fost și omorâți, pentru că nimeni nu dorea să audă ceea ce spuneau ei.

Așadar, asirienii au cucerit Regatul de Nord, iar peste o sută de ani Regatul de Sud a căzut sub robia babilonienilor. Atunci profeții predicau deja un mesaj al speranței, spunându-le oamenilor: „Peste șaptezeci de ani vă veți întoarce din această robie.” Ei percepeau reîntoarcerea din robie ca pe o manifestare a milei și a harului divin – totuși, majoritatea profeților nu au ajuns să trăiască până la momentul de eliberare, despre care profețeau.

O altă temă interesantă, pe care o putem urmări în predicile profeților – este aceea că poporul lui Dumnezeu va fi împrăștiat până la marginile pământului, dar tot ei spuneau și despre întoarcerea lor. Când profeții spuneau despre reîntoarcerea din robia babiloniană – mesajul lor se referea atât la profețiile mesianice, cât și la profețiile care vesteau întoarcerea, peste șaptezeci de ani, din robia babiloniană.

Profeții ne spun despre două venituri ale lui Hristos. Prima dată El va veni ca și Mântuitor, care va suferi și va muri pentru păcatele întregii lumi. Dar mai apoi El va veni din nou, ca Domn al domnilor și Împărat al împăraților – ceea ce noi numim *a Doua venire a lui Isus Hristos*. El va triumfa asupra forțelor răului, pe un pământ nou și un cer nou, unde va domni neprihănirea.

Este cam dificil să facem distincția dintre profețiile mesianice și profețiile care se refereau nemijlocit la întoarcerea din robia babiloniană. De asemenea, este dificil să identificăm profețiile referitoare la prima venire a lui Mesia, față de profețiile ce se referă la timpurile noastre și la cea de-a Doua venire a lui Isus Hristos.

Cuvântul *profet* înseamnă *cel care vorbește din partea lui Dumnezeu*. Astfel, acești profeți au vorbit din partea lui Dumnezeu – și aici distingem două aspecte. În primul rând, ei *au vorbit* Cuvântul lui Dumnezeu. Putem spune, într-un anumit sens, că ei au fost predicatori ai Bibliei. În al doilea rând, ei *profețeau* despre evenimentele din viitor, care încă nu avuseră loc, dar care urmau să se întâmple.

Misiunea primordială a profetului era să predice, să propovăduiască cu autoritate Cuvântul lui Dumnezeu și să-l aplice în viața personală. Profeții deseori aveau revelații profetice, totuși, în majoritatea cazurilor, începând cu Iosua, ei predicau Cuvântul lui Dumnezeu, care le fusese dat prin Moise.

Cuvântul *profet* este constituit, în limba de origine, din alte două cuvinte, care înseamnă *a sta înaintea* și *a lumina*, *a răspândi în jur lumina*. Astfel că menirea profetului era să răspândească lumina Cuvântului lui

Dumnezeu și să fie un exemplu de aplicare, în trăirea practică, a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru ca astfel să-i influențeze pe oameni.

Putem spune că profeții apăreau pe scena istoriei atunci când se conturau anumite probleme: dacă nu erau probleme – nu era nevoie nici de profeți. În procesul de studiu al vieții fiecărui profet și al mesajului transmis de acesta – trebuie să ne întrebăm: „Ce anume bloca lucrarea lui Dumnezeu, atunci când profetul respectiv a fost chemat în această slujbă? În ce mod slujirea acestui profet a contribuit la soluționarea problemei identificate?”

De exemplu, în zilele profetului Hagai, atunci când poporul se întorcea din robia babiloniană, planul și lucrarea lui Dumnezeu viza reconstruirea templului de la Ierusalim. Atunci când oamenii lui Dumnezeu au început reconstruirea templului, ei au trebuit să suporte persecuții aspre. Deși împăratul Persiei le-a dat voie să se întoarcă din robie și să-și reconstruiască templul, ei au întâmpinat opoziție.

Atunci când au început aceste persecuții, ei au încetat lucrările de reconstrucție și neștiind ce să facă – și-au îndreptat eforturile pentru a-și construi case de locuit pentru ei înșiși. Lucrul acesta a durat câțiva ani, până când Domnul l-a chemat pe Hagai în slujba profeției. Hagai le predica oamenilor următorul mesaj: „*Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărămată?*” (Hagai 1:4).

Așadar, Hagai îi îndemna pe oameni să se întoarcă la lucrările de reconstrucție a templului – și astfel, oamenii încetau să se mai focalizeze pe construcția propriilor lor case. Cu alte cuvinte, ei și-au schimbat prioritățile, punându-L pe Dumnezeu și Casa Lui pe locul întâi, iar propriile case – pe locul al doilea. Iar atunci când lucrarea lui Dumnezeu a reintrat în făgașul care trebuie – nu mai este menționată figura lui Hagai, pentru că lucrarea lui Dumnezeu și-a reluat cursul.

Același principiu îl putem regăsi și în epistolele din Noul Testament. Lucrarea lui Dumnezeu, în Noul Testament, o constituie Zidirea Bisericii lui Hristos. Și atunci când intervenea o problemă care să blocheze lucrarea Domnului – Dumnezeu chema un apostol care să scrie o epistolă și prin care să strige, să avertizeze poporul Domnului cu referință la acea problemă care împiedica lucrarea de Zidire a Bisericii lui Hristos.

Problemele-blocaje despre care am vorbit profeții se deosebesc de problemele care sunt reflectate în Noul Testament. Dacă am pune laolaltă mesajele profeților și ale apostolilor – am avea vreo patruzeci de cărți care

s-ar referi la modul de soluționare a problemelor care împiedică lucrarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu vrea să-și împlinească lucrarea Lui prin poporul Său – lucrul acesta este la fel de adevărat precum era și în zilele profeților și a apostolilor. Acolo unde vă aflați la moment, în planul strategic al lui Dumnezeu, dacă identificați o problemă despre care aveți convingerea că blochează lucrarea lui Dumnezeu – rugați-vă până când veți putea înțelege care este natura problemei ce împiedică lucrarea lui Dumnezeu. Apoi cercetați scrierile profeților și epistolele apostolice pentru a putea identifica dacă această problemă este descrisă în aceste cărți, după care rugați-L pe Dumnezeu să vă dea harul pentru a avea curajul de a rezolva acea problemă care constituie un blocaj în lucrarea lui Dumnezeu, acolo unde vă aflați acum.

Întrebări pentru discuție

- 1. Care era funcția pe care o avea profetul? Prin ce se deosebea funcția profetului de cea a preotului?**

☞ Profeții deseori primeau revelații profetice, dar totuși în majoritatea cazurilor ei predicau Cuvântul lui Dumnezeu, care era deja în formă scrisă, fiind dat prin Moise.

Statutul și slujba de profet nu era moștenită, iar statutul și slujba de preot era obținută prin moștenire. Preotul era persoana care venea în prezența lui Dumnezeu și mijlocea pentru oameni înaintea Lui. Profetul era persoana care venea la oameni ca să le transmită mesajul lui Dumnezeu.

- 2. Câte cărți profetice sunt în Biblie? Numele căror profeți vă sunt mai cunoscute și ce ați putea spune despre ei (originea, timpul când au slujit, tema profețiilor ș. a.)? De ce este important să cunoaștem când, unde și cui a predicat un profet sau altul?**

☞ Răspunsuri diverse.

- 3. Ce date istorice fundamentale este necesar să reținem pentru a înțelege mai bine mesajul transmis de profeți?**

✍ *Despre invazia și robia asiriană a Regatului de Nord și despre invazia și robia babiloniană a Regatului de Sud. Capitalele acestor imperii cuceritoare au fost Ninive și, respectiv, Babilonul. Capitalele regatelor cucerite au fost Samaria și Ierusalim. Toți profeții au profețit când Regatele de Nord și de Sud au fost cucerite și duse în robie.*

4. De ce este foarte important să studiem profețiile?

✍ *În Biblie cel mai mult spațiu îl ocupă „Profeții”. Tot astfel și în Evanghelii cel mai mult spațiu îl ocupă descrierea ultimei săptămâni din viața pământească a lui Hristos. Din cele optzeci și nouă de capitole ale celor patru Evanghelii – patru capitole ne relatează despre nașterea și despre primii treizeci de ani de viață ai lui Isus Hristos; optzeci și cinci de capitole ne vorbesc despre ultimii trei ani din viața Lui, iar din ele douăzeci și șapte de capitole ne relatează despre ultima Lui săptămână de viață. Pornind de la aceste cifre, concluzionăm că ultima săptămână din viața lui Isus este de douăzeci și șapte de ori mai importantă decât aspectul relatării despre nașterea și primii Lui treizeci de ani de viață.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult?

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____

Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____

- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____

- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

LECȚIA 2

CARTEA PROFETULUI ISAIA

Isaia își avea originea în elita socială a vremii, fiind rudă cu împăratul Ozia și, de asemenea, cu împăratul Ioas, de pe linia tatălui. Întrucât Isaia a slujit în perioada de domnie a câtorva împărați, originea lui socială a constituit un factor important în activitatea de slujire profetică.

În perioada în care au trăit și au slujit profeții (anul 800 până la anul 400 înaintea erei noastre) – în această perioadă în lume au apărut și au dispărut câteva imperii: Imperiul asirian, care a cucerit Regatul de Nord; Imperiul babilonian, care a cucerit Regatul de Sud; Imperiul Medo-Persan, care a cucerit mai apoi pe babilonieni.

Isaia a trăit atunci când Asiria, cu capitala Ninive, guverna întreaga lume. Isaia a fost martor cum Asiria a cucerit Regatul de Nord, cu capitala la Samaria – și astfel zece seminții ale lui Israel au fost luate în captivitate și duse în robie. Multe din predicile lui Isaia au fost o avertizare la adresa Regatului de Nord despre aceea că vor veni asirienii, ca și o pedeapsă a lui Dumnezeu, pentru că aceste seminții s-au îndepărtat de Dumnezeu și s-au închinat idolilor.

După ce asirienii au cucerit Regatul de Nord și i-au dus în robie pe israeliți, armatele lor au înaintat mai departe, invadând și Regatul de Sus. Asirienii au cucerit patruzeci și șase de cetăți întărite, ajungând până la Ierusalim și având cu ei 200 de mii de captivi de război. Dar atunci când armata asiriană s-a apropiat de porțile Ierusalimului – Isaia s-a manifestat ca și profet al Domnului. Fiind lângă zidurile Ierusalimului, generalul asirian a început să arunce ocări și injurii în adresa oamenilor care păzeau cetatea, încercând să-i intimideze, pentru a se preda.

Și atunci când împăratul Ezechia se ruga cu ardoare pentru salvarea poporului său, Isaia a avut o viziune. El s-a dus la templu și i-a spus lui Ezechia că Dumnezeu i-a auzit rugăciunea și că va izbăvi pe poporul Său de vrăjmași. Isaia i-a spus lui Ezechia că generalul asirian va primi o veste că armata lui trebuie să se întoarcă acasă, iar la întoarcerea lui acasă, generalul va fi omorât, așa după cum s-a și întâmplat mai târziu.

Slujirea profetică a lui Isaia constituie unul dintre glorioasele exemple de profeție a viitorului, pe care o găsim în Biblie. Isaia a profetizat că Persia

va cucerii Babilonul și că Cir cel Mare va emite o lege care le va permite iudeilor să se întoarcă în patrie ca să-și reconstruiască orașul, templul și țara. Aceasta a fost una dintre cele mai glorioase profeții referitoare la istoria poporului evreu.

Tradiția povestește cum mai marii evreilor i-au arătat lui Cir cel Mare profeția lui Isaia, spunându-i că acest profet, care a trăit cu 150 de ani în urmă, l-a numit pe nume și a afirmat că Cir va elibera poporul evreu. Împăratul Cir le-a permis evreilor nu doar să se reîntoarcă în țara lor, dar le-a oferit și mijloace materiale pentru reconstrucția templului. Profeția lui Isaia s-a împlinit întocmai: când Persia a cucerit Babilonul – primul lucru pe care l-a făcut Cir – a fost să emită un decret în privința reîntoarcerii captivilor evrei în Ierusalim pentru a-și reconstrui templul (*vezi Isaia 44:28 – 45:7; Ezra 1:2-4*).

Probabil că Isaia a fost și un mare predicator. Pornind de la cuvintele lui Isus, Ioan Botezătorul a fost cel mai mare profet care a trăit vreodată pe acest pământ (*Luca 7:28*). Totuși, în capitolul trei al Evangheliei după Luca citim că Ioan Botezătorul a venit citând predica lui Isaia (*Luca 3:4*). Astfel că, dacă cel mai mare dintre profeți a citat cuvintele lui Isaia, putem spune că Isaia a fost „profetul profeților”.

Isaia a predicat pe parcursul a cincizeci de ani. În perioada vieții cât a trăit Isaia, s-au perindat 5 împărați în Iuda și șase împărați în Israel. Activitatea lui profetică s-a axat mai mult pe slujirea poporului din Iuda, deși a avut multe de spus și cu privire la invazia asiriană în Regatul de Nord.

Tradițiile ne spun că împăratul Manase l-a condamnat pe Isaia la moarte prin tăierea în două cu fierăstrăul. Mulți consideră că în *Evrei 11:37*, unde se menționează despre eroii credinței, care au fost tăiați cu fierăstrăul – se face referință la Isaia.

Cartea profetului Isaia poate fi împărțită în două părți. *Capitolele de la 1- 39* constituie avertizarea poporului cu privire la judecata viitoare și pedeapsa lui Dumnezeu care se va manifesta prin invazia asiriană. *Capitolele de la 40 - 66* reprezintă un mesaj de mângâiere și vindecare. Primele 39 de capitole le-am putea asemăna cu o „intervenție chirurgicală spirituală”, iar ultimele 27 – cu o „vindecare” ce urmează după acea operație.

O asemenea împărțire a cărții i-a motivat pe unii teologi să facă o paralelă dintre cartea profetului Isaia și Biblie, în ansamblul ei. După cum cartea Isaia este alcătuită din *66 de capitole*, tot astfel și Biblia este alcătuită din *66 de cărți*. Cartea profetului Isaia poate fi împărțită în două părți: *capitolele de la 1-39 și capitolele de la 40-66*. Biblia de asemenea

este constituită din două părți: Vechiul Testament este alcătuit din 39 de cărți, iar Noul Testament – din 27. Prima parte a profeției lui Isaia ne amintește de Vechiul Testament, care abundă în avertismente solemne, ce prevestesc pedeapsa și judecata, și care arată adevărata stare a omului și nevoia lui de mântuire, pe care o poate găsi numai în Dumnezeu.

A doua parte a cărții profetului Isaia este asemănătoare Noului Testament, care aduce mesajul speranței și al mângâierii pentru oamenii care recunosc că au nevoie de un Salvator. Vechiul Testament începe cu întrebarea: „Unde ești?” (*Genesa 3:9*). Noul Testament începe cu întrebarea: „Unde este El?” (*Mat. 2:2*). Două părți ale cărții profetului Isaia contribuie la conștientizarea nevoii noastre de a avea un Mântuitor, iar mai apoi ne familiarizează cu Omul suferinței, care este descris în *capitolul 53*.

În capitolul șase al cărții este descrisă experiența lui Isaia, care a avut viziunea lui Dumnezeu, fiind chemat în slujba profetică. Așadar, Isaia a auzit chemarea lui Dumnezeu: „Cine va merge pentru noi?” – la care Isaia răspunde prompt: „Iată-mă, trimite-mă” (*Isaia 6:8*). Și asemenea exemple noi deseori întâlnim pe paginile Scripturii. Oamenii se întorc la Dumnezeu și răspund chemării divine, slujind înaintea Lui.

Dedicarea lui Isaia trebuie să fie pentru noi un bun exemplu de urmat. De fapt, profunda consacrare a profeților biblici este cea mai glorioasă predică a lor. În urma chemării făcute de Dumnezeu, ei mergeau acolo unde erau trimiși, rămânând credincioși lui Dumnezeu și împlinind tot ceea ce El le-a poruncit.

Responsabilitatea noastră este să mergem și să împlinim ceea ce Dumnezeu ne spune și ne cheamă să facem. Numai Dumnezeu Duhul Sfânt produce rezultatul eforturilor noastre, noi nu putem face acest lucru prin noi înșine – responsabilitatea noastră este să fim pe deplin dedicați Lui. Rezultatul acțiunilor noastre depinde de Dumnezeu și sunt în mâinile Lui, iar partea noastră este să-I fim credincioși Lui.

Întrebări pentru discuție

1. Ce puteți spune despre profetul Isaia (originea, chemarea în slujire, contextul istoric ș. a.)?

✍ *Isaia își avea originea în elita socială a vremii. Tradiția rabinică afirmă că el era rudă cu împăratul Ozia și cu împăratul Ioas, de pe linia*

tatălui. Isaia a profețit pe parcursul a cincizeci de ani. În perioada vieții cât a trăit Isaia, s-au perindat 5 împărați în Iuda și șase împărați în Israel. Activitatea lui profetică s-a axat mai mult pe slujirea poporului din Iuda, în Regatul de Sud.

- 2. Citiți *capitolul 6* din cartea profetului. Ce părere aveți despre chemarea în slujbă, a lui Isaia? Cum a răspuns el acestei chemări? Cum a influențat lucrul acesta asupra vieții și activității lui de mai departe?**

✍ Răspunsuri diverse.

- 3. Dacă am compara cartea profetului Isaia cu Biblia, prin ce se aseamănă ele?**

✍ Cartea profetului Isaia poate fi împărțită în două părți (39 și 27 de capitole). Prima parte a profeției lui Isaia ne amintește de Vechiul Testament, care abundă în avertismente solemne, ce prevestesc pedeapsa și judecata și care arată adevărata stare a omului și nevoia lui de mântuire, pe care o poate găsi numai în Dumnezeu. A doua parte a cărții profetului Isaia este asemănătoare Noului Testament, care aduce mesajul speranței și al mângâierii pentru oamenii care recunosc că au nevoie de un Salvator.

- 4. Atunci când auzim chemarea lui Dumnezeu, în ce constă responsabilitatea noastră și care este responsabilitatea lui Dumnezeu? Ce așteaptă Dumnezeu de la noi, în primul rând?**

✍ Responsabilitatea noastră este să împlinim ceea ce ne-a chemat Dumnezeu. Rezultatul acțiunilor noastre depind de Dumnezeu și sunt în mâinile Lui, iar partea noastră este să-l fim credincioși Lui.

- 5. Slujirea lui Isaia a fost una de succes? Întotdeauna este corect să evaluăm activitatea de slujire a cuiva după rezultatele vizibile (numărul celor întorși la Dumnezeu, mărimea bisericii ș. a. m. d.)? Care sunt punctele forte și cele slabe, ale unei asemenea analize sau evaluări?**

✍ Răspunsuri diverse.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

PROFEȚIILE MESIANICE

În cartea profetului Isaia găsim cele mai multe profeții referitoare la Mesia, din acest motiv cuvintele lui Isaia sunt citate în Noul Testament mai mult decât oricare alte cuvinte din Vechiul Testament.

Tot în cartea profetului Isaia vom găsi cuvintele ce-L descriu pe Mesia care va veni: „*Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii*”(Isaia 9:6). Profetul Isaia în mod clar a arătat că Mesia va fi Dumnezeu întrupat în chip de om și că Îl vor numi „*Emanuel*” care, tâlmăcit, înseamnă: „*Dumnezeu este cu noi*” (Matei 1:23).

O altă profeție mesianică rostită de Isaia se referă la esența Duhului care va fi exprimat prin Mesia : „*Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul*” (Isaia 11: 1-3). Aceste caracteristici sunt menționate și în cartea Apocalipsa atunci când se vorbește despre „*cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu*” (Apoc. 3:1; 4:5; 5:6).

Întrucât cifra șapte simbolizează, în Biblie, desăvârșirea, Isaia ne spune că Mesia va fi o expresie desăvârșită a Duhului lui Dumnezeu. Mesia va arăta oamenilor puterea Duhului Sfânt și va descoperi esența spirituală a naturii lui Dumnezeu prin șapte modalități. În viața lui Mesia se va manifesta, în mod plener, Duhul de înțelepciune și de pricepere, Duhul de sfat și de trăire, Duhul de cunoștință și de frică de Dumnezeu.

În ce mod, fiecare dintre noi, Îl percepe pe Isus Hristos, atunci când citește Evanghelia? Pornind de la cele spuse de Isaia, Mesia va fi o reprezentare desăvârșită a naturii spirituale a lui Dumnezeu, Care exprimă un duh de înțelepciune și de pricepere, cunoscând în mod desăvârșit cum să aplice Cuvântul lui Dumnezeu în situațiile cotidiene ale vieții. El va manifesta un duh de sfat atunci când le va arăta oamenilor cum să aplice Cuvântul lui Dumnezeu în viețile lor, iar lucrul acesta le va transforma viața. Mesia va manifesta un duh de tărie și de putere – și în același timp – un duh de închinare – în toate acestea reflectându-se plener Duhul lui Dumnezeu.

Citim în Evanghelie că atunci când Isus nu slujea oamenilor, El se ruga și se închina, în solitudine, înaintea lui Dumnezeu. Citind cele patru Evanghelii, atrageți atenția la cele șapte manifestări desăvârșite ale Duhului lui Dumnezeu, reflectate în viața lui Isus.

În a doua jumătate a secolului XX s-a observat un interes sporit al credincioșilor, în raport cu Persoana Duhului Sfânt. Ați auzit de asemenea concepte cum ar fi „credincios plin de Duh”; „pastor plin de Duh” sau „biserica plină de Duh”? Oamenii, în mod greșit, consideră că sunt două tipuri de creștini, de pastori și de biserici: creștini, pastori și biserici care sunt umplute cu Duhul și cei care nu sunt umpluți cu Duhul.

Dar oare acest lucru se are în vedere în Biblie atunci când tuturor creștinilor li se poruncește: „...*fiți plini de Duh*” (Efes. 5:18)? În acest verset nouă ni se poruncește ca întotdeauna să fim plini de Duh. Din limba greacă vedem clar că acest îndemn reprezintă o poruncă, dar nu o preferință, pentru adevăratul ucenic al lui Isus Hristos.

Așadar, ce semnifică îndemnul de a fi plini de Duh? În cartea Faptele Apostolilor ni se spune cum Petru, „*plin de Duhul*”, a rostit o predică glorioasă în Ziua Cincizecimii. Mai târziu citim iarăși că Petru, „*umplut de Duhul Sfânt*” a predicat și, în rezultat, trei mii de oameni au fost mântuiți. Vedem dar că în Scriptură ni se spune că Petru era plin de Duhul.

Duhul Sfânt nu este un fel de apă sau un lichid care umple un vas, ci este, în mod fundamental, o Persoană. Fie că noi îl avem, fie că nu-l avem. Întrebarea nu este cât Duh Sfânt avem, ci în ce măsură ne punem la dispoziția Lui. Atunci când o persoană este pe deplin la dispoziția Duhului Sfânt și se află în totalmente sub influența Lui, atunci putem spune că acest om este plin de Duhul.

Un creștin plin de Duhul – este un creștin care este călăuzit de Duhul. Înainte ca Pavel să ne îndemne să fim plini de Duhul Sfânt – el a scris: „*Nu vă îmbățați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh*” (Efes. 5:18). În timp ce omul beat se află sub influența alcoolului, noi, creștinii, trebuie să fim sub influența sau sub controlul Duhului Sfânt.

Această minunată profeție a lui Isaia ar trebui să ne învețe că dacă noi permanent am fi sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu, atunci noi am fi asemenea lui Isus Hristos, care a reflectat aceste șapte aspecte ale Duhului Sfânt.

Profetul Isaia ne spune că Isus Hristos a fost o expresie desăvârșită a Duhului lui Dumnezeu, fiind permanent condus sau umplut de Duhul. Duhul lui Dumnezeu a fost în mod desăvârșit exprimat în viața lui Isus Hristos.

Dacă vrem să ne asemănăm cu Isus, noi trebuie să fim, ca și El, plini de Duhul Sfânt.

Ioan Botezătorul citează din *Isaia 40:3-5*, atunci când predică în pustie (*Luca 3: 4-6*). Iată una dintre cele mai glorioase predici ale lui Isaia, care ne spune că Dumnezeu va veni în lume în Persoana Fiului Său, Mesia. Isaia ne oferă o comparație: că așa precum unui împărat i se pregătea un drum pavat, atunci când trebuia să meargă într-o localitate mai îndepărtată, tot așa și Dumnezeu, când va veni în această lume, se va folosi de o Cale, pe care El va putea ajunge la oameni. Și Viața Fiului Său va fi Calea respectivă. Când oamenii pregătesc (construiesc) un drum – munții sunt prefăcuți în loc neted; văile sunt astupate, iar căile strâmbe sunt îndreptate. Isus ne-a arătat că viața noastră trebuie să fie o cale prin care Dumnezeu, prin noi, să ajungă la alți oameni.

O altă predică minunată rostită de Isaia o găsim la *capitolul 61* al cărții. Aceasta este profeția mesianică referitoare la slujirea publică a lui Isus. Când Hristos și-a început activitatea de slujire, care a durat trei ani, El a început cu proclamarea manifestului, care mai este numit „Manifestul din Nazaret” (*Luca 4: 18-19*).

Dacă citim cu atenție profeția lui Isaia din *capitolul 61* și o comparăm cu afirmația lui Isus din *capitolul 4 (vers. 18-19)* al Evangheliei după Luca, observăm că El a făcut o pauză exact la mijlocul propoziției, pentru că mai departe era scris: „și o zi de răzbunare a Domnului”. Isus intenționat a făcut lucrul acesta, pentru că partea a doua a enunțului se referea la a doua venire a lui Mesia, când El va veni pentru a se răfui cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Isus a închis cartea, i-a dat-o rabinului, pentru că El a proclamat manifestul de slujire pentru trei ani, care începuse în acea zi, și apoi a spus: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (*Luca 4:21*).

Așadar, când Isus a proclamat Manifestul din Nazaret – El și-a început activitatea publică de slujire, care a durat trei ani. Atunci când Isus, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi” – a trebuit să proclame care este esența și scopul slujirii Sale, El, ca și Ioan Botezătorul, a preluat citate din profeția lui Isaia.

Citind Evanghelia, observați ce a făcut Isus după ce a proclamat care este misiunea Lui. El a dat orbilor vedere, Isus în mod literal a vindecat oamenii orbi din punct de vedere fizic. Dar de asemenea, prin învățătura Lui, El a adus vedere celor care erau orbi din punct de vedere spiritual. El a avut milă de mulțimea de oameni care nu puteau deosebi mâna dreaptă de cea stângă. Slujirea lui Isus, ca și învățător, s-a caracterizat, în primul rând, prin descătușarea spirituală a oamenilor orbi din punct de vedere spiritual.

El a adus izbăvire celor întemnițați, redându-le libertatea. Isus nu a trecut indiferent pe lângă oamenii chinuți și înrobiți de tot felul de patimi. Isus le-a arătat Adevărul care îi va face liberi, dacă ei îl vor urma (*Ioan 8: 30-35*).

Dacă tu recunoști că ești orb din punct de vedere spiritual – slujirea lui Mesia este și pentru tine. Dacă nu știi ce să faci și cum să procedezi mai departe în împrejurările în care te afli, dacă te simți înrobit, dacă ai o inimă zdrobită și ești chinuit sub presiunea circumstanțelor – Vestea Bună este că Isus a venit în această lume ca să slujească anume unor asemenea oameni!

Sau dacă, în relațiile cu cei din jur, îi vezi pe oamenii care sunt orbi din punct de vedere spiritual, ori sunt zdrobiți de anumite patimi sau chinuți de anumite circumstanțe – amintește-ți că Isus, care este în tine, vrea să te călăuzească în ce mod ai putea să le slujești unor asemenea oameni. S-ar putea ca Hristos să le vină în ajutor anume prin mine, sau prin tine, care suntem deja copii ai lui Dumnezeu.

În ultimele ore pe care Isus le-a petrecut împreună cu apostolii, înainte de răstignire, El le-a spus că le va trimite pe Mângâietorul, Duhul Sfânt, Care va fi în ei. Aceasta este ceea ce ne spune Noul Testament: că noi, urmașii lui Isus Hristos, Biserica Lui, suntem trupul Lui. Isus locuiește în noi și astăzi El se manifestă prin noi, aducând vedere orbilor, eliberare celor întemnițați și vindecare oamenilor din lume, care sunt zdrobiți și înfrânți.

Un alt aspect al profețiilor mesianice rostite de Isaia se referă la moartea lui Isus Hristos. *Capitolul 53* din cartea Isaia este unul dintre capitolele glorioase ale Bibliei, în care se vorbește despre semnificația morții lui Isus Hristos.

Întrebări pentru discuție

1. **În ce mod autorul acestui manual relaționează și interpretează textele din *Isaia 11:1-5* și *Apocalipsa 4:5; 5:6*?**

☞ Conform celor afirmate de Isaia, Mesia va fi o expresie desăvârșită a naturii spirituale a lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, peste El va fi un Duh de înțelepciune și de pricepere, Duh de sfat și de tărie, Duh de cunoștință și de evlavie. Isaia ne spune că viața lui Mesia va reflecta în mod plener Duhul lui Dumnezeu.

2. **În ce constă „Manifestul din Nazaret” proclamat de Hristos (*Isaia 61:1-2*)? De ce a fost nevoie ca acesta să fie proclamat la începutul slujirii pământești a lui Isus?**

☞ În acest manifest era exprimat scopul pentru care a venit Mesia. Începându-și activitatea de slujire, care a durat trei ani, Isus a declarat care este misiunea venirii și slujirii Lui.

3. **În ce mod noi am putea pregăti calea Domnului (*Isaia 40:3-4*)? Ce ar putea reprezenta, în viața noastră, munții care trebuie prefăcuți în loc neted; văile care trebuie astupate și căile strâmbe care trebuie îndreptate?**

☞ Răspunsuri diverse.

4. **Ce înseamnă a fi umplut de Duhul? Cât de corect ar fi să comparăm Duhul lui Dumnezeu cu un lichid dintr-un pahar?**

☞ Duhul Sfânt nu este un fel de apă sau un lichid care umple un vas, ci este, în mod fundamental, o Persoană. Fie că noi îl avem, fie că nu-l avem. Întrebarea nu este cât Duh Sfânt avem, ci în ce măsură ne punem la dispoziția Lui. Atunci când o persoană este pe deplin la dispoziția Duhului Sfânt și se află în totalitate sub influența Lui, atunci putem spune că acest om este plin de Duhul Sfânt.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

SCOPUL VENIRII LUI MESIA

Cărțile profetice abundă de învățături și preziceri care s-au împlinit pe deplin – iar acest fapt ne demonstrează caracterul lor supranatural. Unele profeții, rostite cu sute de ani înainte de evenimentele propriu-zise s-au împlinit deja, iar altele urmează a se împlini.

Conținutul cărții profetului Isaia poate fi împărțit în trei părți. Primele 35 de capitole ne amintește de Vechiul Testament, în care profetul vorbește despre judecata lui Dumnezeu care va veni peste Regatul de Nord și Iuda, Regatul de Sud, sub forma cuceririlor asiriene. De la *capitolul 36* până la *capitolul 39* profetul ne relatează despre evenimente reale care s-au împlinit în urma profețiilor sale. Primele 35 de capitole ne spun despre pedeapsa care va urma, iar de *la 36 la 39* – ni se spune despre pedeapsa care a venit. Următoarea parte a cărții Isaia – de la *capitolul 40 la 66* – este cea mai îndrăgită, de mulți, parte a cărții, care prin caracterul ei ne amintește de Noul Testament. Ea începe prin cuvintele: „*Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu*”. Prima parte a cărții am putea-o asemăna cu o operație chirurgicală, iar a doua – am putea s-o asemănăm cu procesul de vindecare de după operație.

Partea a treia, de la *capitolul 44 la 66* – constituie miezul întregii cărți, fiind îndrăgită de majoritatea creștinilor. Această parte, la rândul ei, și ea poate fi împărțită în trei părți: de la *capitolul 40 la 48* este scrisă profeția despre Cir cel Mare. Isaia a pronunțat numele acestui împărat cu o sută cincizeci de ani înainte ca acesta să se nască și a profețit că Dumnezeu va izbăvi, prin el, Regatul de Sud din robia babiloniană. Această profeție s-a împlinit literalmente și reprezintă un extraordinar exemplu de slujire profetică. Partea a doua, de la *capitolul 40 la 66* ne spune despre răstignirea lui Isus Hristos, iar partea a treia ne vorbește despre prima și a Doua venire a lui Isus.

Isaia descrie slujirea publică a lui Isus, pe care El o începe cu un manifest. În profețiile sale mesianice, cu 700 de ani până la venirea lui

Isus, Isaia ne spune care va fi manifestul lui Mesia – și acest manifest a fost pe deplin împlinit de Isus. Una dintre cele mai impresionante învățături ale Noului Testament ne spune că Biserica este trupul lui Hristos. Noi, urmașii lui Isus Hristos, Biserica Lui, suntem trupul lui Hristos. Astfel că noi suntem mâinile Lui, picioarele Lui, cu alte cuvinte, instrumentele prin care se manifestă Dumnezeu.

În Italia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost bombardată o biserică și după terminarea războiului au început lucrările de reconstrucție a acestei biserici. În fața bisericii se află o frumoasă sculptură a lui Isus - și sculptorul a reușit să restaureze statuia, în afară de mâini, pentru că aceste părți ale sculpturii au fost pierdute. Sculptorul s-a gândit să sculpeze alte mâini, dar apoi el s-a răzgândit și, în cele din urmă, a acroșat o tăbliță de bronz pe care a scris: „El nu are alte mâini decât pe ale noastre”. Această istorioară într-un mod foarte sugestiv ne spune că noi suntem trupul lui Hristos: noi suntem mâinile lui Hristos cel viu.

Prin intermediul mâinilor și a talentelor noastre, Isus vrea să dea vedere celor orbi spiritual, să dea libertate celor înrobiți și să aducă vindecare inimilor zdrobite. Compasiunea și dragostea față de astfel de oameni a fost preocuparea de fiecare zi a lui Hristos.

O altă parte semnificativă a profețiilor lui Isaia se referă la moartea lui Isus Hristos (*Isaia 53*). Pasajul-cheie al acestui capitol este dezvăluit în capitolul șase, unde se spune: „*Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.*” Pedepsa pe care ar fi trebuit s-o suportăm noi, a căzut peste El, și „*prin rănile Lui suntem tămăduiți*”.

Capitolul 53 din cartea profetului Isaia deseori este citat în Noul Testament, în special atunci când se vorbește despre moartea lui Isus și despre păcatul meu și al tău. Acesta este unul dintre pasajele cele mai importante care scot în evidență semnificația morții lui Isus Hristos. „*Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.*”

Întrebări pentru discuție

1. Cum înțelegeți enunțul: „El nu are alte mâini decât pe ale noastre”?

✍ *Noi, urmașii lui Isus Hristos, suntem trupul lui Hristos. Astfel că noi suntem mâinile lui Hristos cel înviat. Prin intermediul mâinilor și a talentelor noastre, Isus vrea să dea vedere celor orbi spiritual, să dea libertate celor înrobiți și să aducă vindecare inimilor zdrobite.*

2. **Gândiți-vă în ce mod, în practica vieții cotidiene, Dumnezeu se folosește de noi, în sensul că prin intermediul nostru El împlinește scopul Lui? Ar trebui, pentru aceasta, să avem o pregătire specială? De ce mulți sunt intimidați de ideea că Dumnezeu ar vrea să acționeze prin intermediul lor? Împărtășiți una din experiențele în care Dumnezeu a acționat prin intermediul vostru.**

✍ *Răspunsuri diverse.*

3. **Ce înseamnă, pentru tine, să te străduiești să te asemeni cu Hristos? Ce faci pentru împlinirea acestui scop?**

✍ *Răspunsuri diverse.*

4. **Citiți *capitolul 53 din cartea Isaia*. În ce mod acest capitol explică semnificația morții lui Hristos? Găsiți versetele în care se spune despre condiția și acțiunile omului și despre acțiunile lui Dumnezeu. Citește versetele care se referă nemijlocit la tine. Ce anume din acest capitol se adresează inimii tale?**

✍ *Răspunsuri diverse.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA PROFETULUI IEREMIA

Un alt mare profet al Vechiului Testament este Ieremia, care mai este numit și *profetul plângerii*, pentru că el a plâns mult. Citind cartea lui, vom avea impresia că este un fel de bocet, un strigăt de durere. Iată de ce această carte profetică este mai dificil s-o împărțim în diferite secvențe: pentru că oamenii nu plâng după un plan. După scrierea acestei cărți, constituită din *52 de capitole*, Ieremia mai scrie o anexă la profețiile lui, un uimitor poem pe care îl numim „*Plângerile lui Ieremia*”. Această elegie este, putem spune, o minunată capodoperă literară, în care profetul se pare că plânge și mai mult.

Din primele versete ale cărții aflăm că Ieremia și-a început slujirea în anul al treisprezecelea al domniei lui Iosia, până în timpul împăratului Zedechia, deci aproximativ 41 de ani. Ceilalți împărați, amintiți la începutul cărții, au domnit după Iosia, timp în care are loc căderea Ierusalimului și captivitatea babiloniană.

Căderea acestui oraș-cetate a fost o catastrofă care a durat aproape douăzeci de ani. La început, când Ierusalimul a căzut, domnea Ioiachim. El s-a predat armatei lui Nebucadnețar și a slujit acestui împărat trei ani, timp în care evreii au plătit bir Babilonului. Dar peste trei ani Ioiachim s-a răsculat și armata lui Nebucadnețar a intrat a doua oară în Ierusalim. Când orașul a fost cucerit a doua oară, pe scaunul de domnie era Ieconia, fiul lui Ioiachim, care nu era la acea vreme decât un copil. De data aceasta babilonienii au luat în captivitate și mai mulți oameni, acest proces de invazie fiind mult mai devastator decât primul.

Când Ieconia a predat orașul în mâinile babilonienilor, fratele lui, Zedechia, a fost numit împărat-marionetă, care conducea Ierusalimul formal, ca să fie pe placul babilonienilor. Zedechia a domnit timp de 11 ani, dar pe urmă și el de asemenea s-a răsculat. De data aceasta armata babiloniană a șters Ierusalimul de pe fața pământului, fără ca să rămână în el piatră pe piatră. Cucerind Ierusalimul pentru a treia oară, babilonienii

au luat în captivitate pe toți locuitorii, în afară de cei foarte bătrâni, bolnavi și slabi. Profetul Ieremia de asemenea nu a fost luat.

Încă de pe timpul domniei lui Iosia, Dumnezeu i-a dat lui Ieremia revelația a ceea ce va urma și profetul a strigat, plin de durere, în profețiile sale, despre dezastrul care se apropia asupra Ierusalimului. El a avertizat poporul că vor veni babilonienii și vor cuceri acest oraș, drept urmare a pedepsei pe care Dumnezeu o va rândui din cauza păcatelor poporului Său. În primul rând, păcatul capital pentru care a fost pedepsit poporul evreu a fost păcatul idolatriei, dar și alte nelegiuiri pe care le-a comis în urma depărtării de Dumnezeu.

Pentru început, mesajul lui Ieremia și a altor profeți suna în felul următor: *„Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea, și se va abate de la căile lui rele – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara”* (2 Cron. 7:14). Dar poporul n-a dorit să asculte de îndemnul profeților, astfel că mesajul acestora a devenit mai necruțător, sunând în felul următor: *„Judecata lui Dumnezeu vine: ea este inevitabilă!”*

Când a început asediarea Ierusalimului, Ieremia își proclama mesajul, iar oamenii îl urau pentru ceea ce el spunea, de aceea Ieremia a fost unul dintre profeții cei mai nepopulari. Mesajul lui Ieremia avea două aspecte: pe de o parte, era profeția sumbră despre judecata inevitabilă, iar pe de altă parte, era un mesaj al nădejzii, al speranței de restaurare. Când s-a profețit despre căderea Împărăției de Nord, nu a fost exprimată nici o idee de speranță, pentru că acele zece seminții au fost nimicite cu desăvârșire. Dar profeții care au vorbit despre robia babiloniană, au predicat în același timp și un mesaj al speranței, spunând: *„Voi veți merge în robia babiloniană, dar peste șaptezeci de ani voi vă veți întoarce în patrie”*. Ieremia insista ca poporul ludeu să se predea și din această cauză toți îl urau. Oamenii spuneau că Ieremia, prin acest mesaj, demoraliza întreg poporul și că el era, de fapt, un trădător. Iată de ce Ieremia era disprețuit și a fost aruncat, până la urmă, într-o groapă plină de murdării (*Ier., cap. 38*).

Predicile lui Ieremia deseori erau punctate de simboluri - imagini vii, foarte sugestive, care să transmită cât mai explicit mesajul lui Dumnezeu. O astfel de predică a lui Ieremia vedem în capitolul 18. Ieremia ne spune că Dumnezeu i-a spus să se ducă în casa olarului și acolo profetul a văzut cum un olar confecționa un vas de lut. Acesta a dorit să facă un frumos vas de lut, dar nu i-a reușit și de aceea olarul a stricat acel vas, încercând să facă din lutul respectiv un alt vas.

Prin această ilustrație Ieremia a dorit să transmită poporului următorul mesaj: „Voi sunteți asemenea acestui vas pe care Dumnezeu, ca și Olar, vă modelează cu mâinile Lui, dar voi nu ați devenit așa precum dorește Dumnezeu. De aceea Dumnezeu vă va pedepsi. Voi veți merge în robia babiloniană și acolo veți fi remodelați. Când vă veți întoarce din robia babiloniană, voi veți fi un cu totul alt fel de vas.”

Să comparăm acum acest episod cu viața noastră. Uneori viața mea și a ta nu urmează planul lui Dumnezeu și noi nu facem ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi. Iată de ce Dumnezeu trebuie să ne remodeleze. Te-ai simțit vreodată într-un mod asemănător? Într-o clipă, toată viața ta se dărâmă, iar tu te simți o bucată de lut care este frământat și care este transformat într-un alt fel de vas. Acest proces de remodelare este foarte dureros, dar când noul vas capătă formă – el devine deosebit de frumos. Iată cum afirmă apostolul Pavel: „*Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*” (2 Cor. 5:17). Citind cartea profetului Ieremia, trebuie să urmărim în ce mod am putea aplica, în viața noastră, profunzimea mesajului predicat de Ieremia. Recunoaștem că, uneori, noi nu corespundem planului lui Dumnezeu și El, Creatorul nostru, trebuie să ne remodeleze. Dumnezeu, așa cum vedem în această uimitoare predică a lui Ieremia, trebuie să ne pedepsească și să facă din noi un vas nou, atunci când consecințele păcatelor noastre sunt ireversibile și rănilor nu mai pot fi vindecate. Este trist că, cei mai mulți dintre noi, se răzvrătesc atunci când Dumnezeu dorește să schimbe cursul vieții noastre, asemeni oamenilor care au respins predica lui Ieremia.

Odată Dumnezeu i-a spus lui Ieremia să cumpere un vas de lut frumos și să meargă cu mai marii poporului și preoții în valea Ben-Hinom și să sfarme acolo, în fața lor, acest vas, arătând prin aceasta că pedeapsa divină este inevitabilă (Ier. 19: 10-11).

Explicând mesajul despre captivitate, urmat de mesajul speranței, Ieremia, ca și Isaia, profetește nu doar despre întoarcerea din robia babiloniană, ci și despre venirea lui Mesia. Venirea lui Mesia este nu doar speranța pentru poporul iudeu, dar și pentru lumea întreagă.

Un asemenea mesaj al speranței găsim în *capitolul 29* al cărții. Urma ca poporul, din clipă în clipă, să fie dus rob în Babilon și Dumnezeu, prin profetul Ieremia, le spune: „*Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde. Voi Mă veți chema și veți pleca; Mă veți ruga, și vă voi asculta. Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima.*”

Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război; vă voi strânge din toate neamurile și din toate locurile în care v-am izgonit, zice Domnul, și vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie...” (versetele 11-14).

Profetul Ieremia spune poporului iudeu că acesta va fi dus în captivitate și că lucrul acesta este inevitabil. Spunându-le acest mesaj, Ieremia era gata să sufere prigoana, pentru că el era conștient că acesta era un mesaj primit direct de la Dumnezeu și toate profețiile lui Ieremia s-au împlinit, în timp.

Citind cartea profetului Ieremia, atrageți atenția la mesajul despre pedeapsa și judecata lui Dumnezeu asupra poporului iudeu. Observați, de asemenea, și cuvântul de nădejde, de speranță, pentru că, după ce vor suporta pedeapsa, poporul lui Dumnezeu va fi transformat. Aplicând aceste două aspecte ale mesajului lui Ieremia la viața noastră personală, vom reține că atunci când Dumnezeu găsește cu cale să ne pedepsească, cu alte cuvinte, să ne disciplineze – El știe care este planul, sau gândul Lui, cu privire la noi. Și planul Lui cu referință la viața noastră este să ne dea maturitate, prosperitate spirituală, ca să avem un viitor și o nădejde. Dar să nu uităm că noi trebuie să reacționăm corect în raport cu disciplinarea lui Dumnezeu, pentru ca El să ne facă o făptură nouă.

Întrebări pentru discuție

1. De ce plângea Ieremia? Din ce cauză era frântă inima lui? În ce condiții a fost scrisă această carte?

El a fost martorul căderii Ierusalimului. El era îngrozit cât de împietrită și răzvrătită poate fi inima omului. Dumnezeu i-a arătat lui Ieremia toate grozăviile viitoare și i-a spus că această pedeapsă divină este inevitabilă.

2. Care sunt cele două aspecte ale mesajului lui Ieremia? De ce iudeii îl urau atât de mult pe Ieremia?

Recunoaștem două aspecte ale mesajului lui Ieremia. Primul aspect se referă la aceea că invazia și captivitatea sunt inevitabile. De

cealaltă parte este mesajul speranței. El spune că peste 70 de ani poporul se va întoarce din robie. Iudeii îl urau pe Ieremia, pentru că îl considerau un trădător.

3. Ce semnificație avea predica lui Ieremia despre olar și vasul de lut (Ier., cap.18)? În ce mod am putea aplica această ilustrație la viața noastră? În ce mod Dumnezeu face din noi un vas nou?

✍ Poporul este ca un vas care nu se lasă modelat de către olar. Dumnezeu îi pedepsește, lăsându-i să cadă captivi, pentru ca să înfrângă încăpățânarea poporului și să-l facă ascultător. Recunoaștem că, uneori, noi nu corespundem planului lui Dumnezeu și El trebuie să ne remodeleze, deși acesta este un proces dureros. Isus, de asemenea, a spus: „Trebuie să vă nașteți din nou”. Tot astfel și apostolul Pavel continuă această temă: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă...” (2 Cor. 5:17).

4. De ce este important să transmitem, în lume, ambele aspecte ale mesajului divin, referitor la pedeapsă și la iertare?

✍ Ambele aspecte ale mesajului sunt adevărate. Păcatul trebuie să fie pedepsit, iar plata păcatului este moartea. Dar există, pentru omul care se pocăiește, speranța salvării în Isus Hristos.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

PREDICA DESPRE ROBIE ȘI ELIBERAREA DIN ROBIE

Ieremia nu a profețit doar despre groaza robiei babiloniene care urma să vină; în profeția lui au răsunat și ecurile unei speranțe a reînțoarcerii, pentru cei care, înlănțuiți și zdrobiți, erau duși în Babilon. Cei care au supraviețuit masacrului din timpul căderii Ierusalimului, erau copleșiți de durere, frică și groază. Dar aceste cuvinte de inspirație divină, pe care le rostește Ieremia, sunt destinate pentru a-i ajuta să depășească suferința acelor 70 de ani de captivitate care vor urma: *„Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul” (Ier. 9: 23-24) .*

Acest mesaj le-a oferit iudeilor un bun prilej pentru meditație, în robia babiloniană care a urmat. Ieremia le spune celor bogați să nu se laude cu bogăția lor, pentru că ei nu vor găsi nici izbăvire, nici împlinire din bogăția pe care și-au adunat-o. Acești oameni au înțeles că împlinirea trebuie căutată în cu totul altă parte. Profetul le sugerează că timpul cât vor fi în robie va fi un timp prielnic pentru a căuta împlinire și semnificație în cunoașterea lui Dumnezeu. Iar acest lucru nu le va putea fi luat de către cotropitori.

În *capitolele 32-33* noi citim una dintre cele mai remarcabile predici ale lui Ieremia, rostite în momentul de apogeu al asediului, înainte de sfârșitul domniei lui Zedechia. Ierusalimul, așadar, era asediat. Fiind, în acest context, întemnițat din cauza predicilor pe care le rostea, Ieremia a primit o revelație din partea lui Dumnezeu. El i-a arătat că la el va veni Hanameel, să-i spună să cumpere un ogor, care este la Anatot. În timpul asediului Ierusalimului, nu era deloc rezonabil să cumperi un ogor,

mai ales că acesta se afla chiar lângă zidurile Ierusalimului. Numai un om nechibzuit ar fi fost gata să cumpere un ogor în asemenea vremuri dificile, dar cu toate acestea Dumnezeu îi spune lui Ieremia să cumpere acest ogor. Ieremia a ascultat de Dumnezeu și a făcut publică această tranzacție, chemând martori și scriind un zapis. Iar apoi Ieremia a pecetluit zapisul de cumpărare și l-a pus într-un vas de pământ ca să se păstreze multă vreme.

În acest context, Ieremia proclamă memorabilele cuvinte înscrise în capitolul 33: „*Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoști*” (Ier. 33: 2-3). Ai avut vreodată ocazia să strigi către Dumnezeu? El dorește ca noi să-L chemăm în viețile noastre, pentru a ne arăta acele lucruri mari pe care noi încă nu le vedem.

Predicile lui Ieremia nu au fost în totalitate atât de sumbre. În mesajul lui răzbate și ecoul speranței, pentru poporul iudeu. Speranța pe care le-o inspiră profetul era unica mângâiere pentru iudeii care, după căderea Ierusalimului, au fost duși în robia babiloniană.

Analizând și alte predici rostite de profet, să nu uităm că noi nu le putem studia într-o ordine cronologică. Ieremia, împreună cu scribul său, Baruc, nu le-a scris într-o ordine cronologică, atunci când au fost rostite, ci mai târziu, peste ani, când profetul se afla în temniță.

Expunerea succintă a unei alte predici uimitoare, rostite de Ieremia, se află la începutul cărții. Domnul a spus, prin Ieremia: „*Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă*” (Ier. 2:13).

Ieremia reproșează poporului că acesta s-a întors de la Dumnezeu și s-a îndepărtat de înțelepciunea care vine de la Dumnezeu, prin Cuvântul Lui. Apoi Ieremia continuă: „*...cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși, căci au nesocotit cuvântul Domnului*” (Ier.8:8). Când oamenii încearcă să vă convingă că Scriptura nu este vrednică de încredere, ce atitudine luați? Tot ceea ce au oamenii nu este decât înțelepciune omenească și filozofie. În acest context, Ieremia îi provoacă pe ascultătorii lui, întrebându-i dacă se poate compara înțelepciunea lor cu înțelepciunea lui Dumnezeu?

Oare se pot oamenii schimba?

Știați că Biblia niciodată nu ne spune să ne schimbăm, în sensul ca să ne străduim și mai mult, pentru a reuși să ne transformăm pe noi înșine? Majoritatea oamenilor consideră că anume în aceasta constă tot sensul

creștinismului: să faci tot posibilul și să te străduiești tot mai mult și mai mult ca să te transformi. Dar Scriptura nu afirmă așa ceva. Prin întrebarea lui Ieremia „*Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi care sunteți deprinși să faceți răul?*” – prin această întrebare vrea să ne spună că, de fapt, oamenii, doar prin efortul lor, nu se pot schimba (Ier.13:23).

Noi nu ne putem schimba prin eforturile noastre. Scriptura ne îndeamnă: „*Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre...*” (Rom. 12:2). Isus ne spune că noi trebuie să ne naștem din nou. Iar aceasta este cu totul altceva decât să ne străduim să devenim mai buni.

„*Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?*”(Ier.17:9). Desigur, numai Dumnezeu ne cunoaște inima noastră. „*Eu, Domnul, cercetez inima și încerc rinichii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui*”(Ier. 17:10).

Dumnezeu cunoaște inima noastră și El vrea să ne dea o inimă nouă. Rugați-vă cu acele cuvinte pe care le-a rostit înțeleptul împărat David: „*Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!*” (Ps.139:23-24).

Întrebări pentru discuție

1. **În ce mod cuvintele lui Ieremia (Ier.9:23-24) au putut aduce mângâiere celor ce erau duși în robie?**

☞ *Anume în captivitate acești oameni au putut să vadă că toate valorile și meritele lor erau inutile. Recunoscându-și neputința, ei strigă către Dumnezeu și găsesc în El mângâiere. Dumnezeu devine pentru ei valoarea cea mai importantă și Izvorul de mângâiere.*

2. **Noi suntem chemați să-L cunoaștem pe Dumnezeu. În ce mod trebuie să se întâmple lucrul acesta? Împărtășiți, împreună, cum, în viața voastră, voi creșteți în cunoașterea lui Dumnezeu?**

☞ *Noi Îl cunoaștem pe Dumnezeu prin înțelegerea caracterului Său. De exemplu, „...Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el.”(1 Ioan 4:16). Acceptând acest adevăr, noi în fiecare zi putem să-L cunoaștem pe*

Dumnezeu prin această calitate a Lui. Tot astfel se întâmplă și atunci când este vorba despre dreptate, sfințenie, putere și multe alte calități.

3. Cum a avut loc și ce a însemnat cumpărarea ogorului lui Hanameel (Ier., cap. 32)?

✍ Acesta reprezenta un mesaj al speranței. Cumpărarea ogorului și scrierea zăpisului spunea despre aceea că în viitor acest document din nou va fi valoros. Oamenii din nou vor putea să cumpere și să vândă case, ogoare și vie pe acel pământ.

4. Recunoști în viața ta împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu, scrisă în Ieremia 33:2-3? Prin ce anume aceste cuvinte sunt, pentru tine, un sprijin și o mângâiere? Pe temeiul cărui fapt noi putem crede această făgăduință?

✍ Răspunsuri diverse.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

LECȚIA 7

PRIVIRE DE ANSAMBLU ASUPRA PREDICILOR ROSTITE DE PROFETUL IEREMIA

În cartea sa, Ieremia ne spune că a văzut, într-o viziune, două coșuri pline de smochine (*Ier. 24*). O parte din smochine erau proaspete și coapte, iar o altă parte erau stricate și nu erau bune de mâncat. Domnul i-a spus lui Ieremia că smochinele bune îi reprezintă pe acei oameni care au acceptat să meargă în Babilon (*versetele 5-7*), iar smochinele rele îi reprezintă pe oamenii asemenea lui Zedechia, împăratul Iudeii, și voievozii lui, care insistă să rămână în Ierusalim (*versetele 8-10*).

Acesta este mesajul pe care Ieremia permanent îl proclama. În timpul căderii Ierusalimului, au fost două categorii de oameni. Unii dintre ei înțelegeau că robia babiloniană era pedeapsa lui Dumnezeu și au acceptat să meargă în Babilon, adoptând o atitudine de căință profundă. Iar oamenii din cealaltă categorie erau cei care, asemenea lui Zedechia, refuză să accepte această situație ca fiind voia lui Dumnezeu și, în consecință, resping mesajul lui Ieremia și se răscoală împotriva Babilonului. Acești oameni vor fi zdrobiți, asemenea vasului sfărâmat și ei nu sunt buni de nimic, asemenea smochinelor celor rele.

Citind cartea lui Ieremia, observăm că o serie din predicile lui vin în dezacord cu ideile pe care noi le numim, astăzi, *umaniste*. Unele ideologii care apar în vremurile noastre ni se par noi și contemporane, dar, de fapt, ele deloc nu sunt noi, ci sunt credințe, mai bine-zis, erezii străvechi, care reapar în noi forme și manifestări. Ideologia umanistă, care afirmă că omul poate face absolut totul – își are originea încă din antichitate. Postulatul umanismului sună în felul următor: „Eu îmi sunt propriul stăpân, eu sunt stăpânul sufletului meu”; „Fii dar încrezător în propriile-ți puteri! Crede în tine și în posibilitățile tale!” În același timp, dacă studiem viața unor asemenea oameni mari, precum a fost Moise, vom avea o cu totul

altă abordare, pentru că Moise afirmă: „*Eu nu sunt nimic, dar Dumnezeu există și El este cu mine. Eu nu pot, dar Dumnezeu poate – și El este cu mine*”.

Perspectiva lui Ieremia vine într-o evidentă contradicție cu ideile umaniste – și lucrul acesta îl vedem clar în următoarele pasaje: „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10:23). „...*Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul!*” (Ier. 17:5) – dar în același moment profetul ne spune și o veste bună: „*Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul!*” (Ier. 17:7). Această perspectivă vine în absolută contradicție cu filozofia umanistă!

Mulți oameni consideră că ei nu au nevoie de un Păstor – și în viața lor ei nu au probleme pe care nu le-ar putea rezolva prin propriile puteri. Ei cred în agerimea și puterea intelectului uman, în autosuficiența umană. Dar Scriptura vine cu o altă perspectivă și ne spune că omul are nevoie de ceva mai mult ca atât. Pentru a fi împlinit și a reuși, omul are nevoie de un Păstor (Iacov 1:5; 2 Cor. 9:8).

Dar Ieremia de asemenea ne spune și despre aceea cum oamenii ar trebui să renunțe la păcatul idolatriei din viața lor, care a adus asupra lor înrobirea babiloniană: „*Căci așa vorbește Domnul către oamenii din Iuda și din Ierusalim: „Desțeleniți-vă un ogor nou și nu semănați între spini! Tăiați-vă împrejur pentru Domnul, tăiați-vă împrejur inimile, oamenii lui Iuda și locuitorii ai Ierusalimului, ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca un foc și să se aprindă fără să se poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre!”* (Ier. 4: 3-4). Această predică a lui Ieremia se aseamănă cu predica rostită de Domnul Isus – și pe care noi o numim *Parabola Semănătorului*. Isus a spus că atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este predicat – ca și cum s-ar semăna sămânța. Aceste semințe, după cum ne spune Isus, pot cădea pe diferite tipuri de sol. În parabolă se vorbește despre patru tipuri de sol.

Aceste patru tipuri de sol, pe care le descrie Isus, reprezintă patru reacții, sau răspunsuri diferite, la mesajul predicat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Uneori Cuvântul nu pătrunde în mintea ascultătorului; uneori el nu pătrunde în voința celui care îl aude; alteori el pătrunde în minte și în voința omului, dar este înăbușit de spini, care reprezintă îngrijorările și bogățiile lumii acesteia; iar alteori Cuvântul este primit în inimă și el aduce rod.

Probabil că Isus și-a fundamentat parabola despre semănător pornind de la această predică a lui Ieremia. Profetul spune că problemele și circumstanțele din viața poporului au pregătit solul inimii lor pentru ca în el să fie semănat Cuvântul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Ieremia afirmă că toate experiențele dureroase prin care ei au trecut au fost necesare pentru ca, în sfârșit, ei să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

Ieremia, de asemenea, vorbește despre tăierea împrejur a inimii. Ceea ce botezul reprezintă în Noul Testament pentru poporul lui Dumnezeu – pentru oamenii din Vechiul Testament reprezenta tăierea împrejur, care era prevăzută de lege și prin care evreii își exprimau credința lor în Dumnezeu. Botezul ajunge să fie un ritual deșert, dacă prin el nu este exprimată credința autentică în Isus.

Orice poruncă, orice practică religioasă poate deveni fără de rost atunci când nu reprezintă, într-adevăr, o expresie a credinței. Și Isus, și apostolii, și profeții accentuează că cel mai important nu este să vorbești, dar să trăiești în practica vieții ceea ce vorbești. A trăi în fiecare zi în acord cu principiile divine – iată ce reprezintă „tăierea împrejur” despre care vorbește și profetul Ieremia, și apostolul Pavel. Și tăierea împrejur, și botezul ajunge să fie un ritual deșert, dacă tu nu trăiești ceea ce vorbești și spui că într-adevăr crezi.

Poporul deseori își bătea joc de Ieremia pentru că el niciodată nu le aducea vești bune. Mesajul profețit de Ieremia le spunea numai despre nenorocirile care vor veni și care sunt inevitabile. Ieremia este un profet demn de tot respectul, pentru că tot ceea ce el a profețit s-a împlinit: și groaza, și nenorocirile, dar și speranța pe care a proclamat-o. Predicile lui Ieremia au proclamat și mesajul despre glorioasa speranță că poporul se va reîntoarce din robie, precum și profețiile mesianice, care constituie singura noastră nădejde binecuvântată, astăzi.

Citind această carte profetică, observăm că mesajul transmis de Ieremia are o mare încărcătură emoțională: „*Măruntaietele mele! Măruntaietele mele! Cum mă doare înăuntrul inimii mele! Îmi bate inima, nu pot să tac! Căci auzi, suflați, sunetul trâmbiței și strigătul de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiiă...*” (Ier. 4:19-20). În această profeție, care se referă la robia babiloniană, Ieremia într-adevăr putea auzi zgomotele armatei care înainta și strigătele iudeilor. Viziunea acestor imagini de groază pur și simplu îl copleșeau, de aceea El întreabă: „*Până când voi vedea steagul fâlfâind și voi auzi sunetul trâmbiței?*” (Ier. 4:21) – și Domnul îi răspunde: „*Căci poporul Meu este nebun, nu Mă*

cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele” (Ier. 4:22).

Mesajul acestei profeții poate fi aplicat și generației noastre. Violența și crima, am putea spune, au un caracter epidemic în cultura noastră. Noi suntem experți cum să facem armament de distrugere în masă, însă în ceea ce privește capacitatea de a face binele – se pare că suntem pur și simplu deficienți. Dar mai mult ca atât: noi nici nu știm cum să acționăm corect.

Ieremia a dictat, fiind în temniță, prima versiune a acestei cărți scribului său, Baruc. Apoi profetul a cerut ca sulul acestei cărți, care conținea toate predicile lui (așa după cum și le-a amintit) – să fie citit în fața întregului popor, într-o zi de post. Lucrul acesta a avut un mare impact asupra poporului și, în cele din urmă, acest sul a fost citit și înaintea împăratului. După ce a ascultat o parte din cuvintele scrise în acea carte, împăratul a tăiat cartea cu briceagul și a aruncat-o în focul care ardea în șemineu, unde a fost arsă de tot. Când i s-a spus despre aceasta lui Ieremia, profetul a luat un alt sul și scribul său, Baruc, a scris în el, după dictarea lui Ieremia, toate cuvintele din cartea pe care o arsese în foc Ioiachim, precum și alte predici care nu fuseseră scrise în prima carte. Astfel a luat naștere cartea profetului Ieremia, pe care o studiem noi acum. Această carte n-ar fi ajuns până la noi, dacă n-ar fi fost insistența acestui mare profet (*Ier., cap. 36*).

Întrebări pentru discuție

- 1. Amintindu-ne de cuvintele din *Isaia 55:8-9*, spuneți, din ce cauză, din punct de vedere omenesc, profeția lui Ieremia despre coșurile cu smochine (*Ier., cap. 24*) se pare că este paradoxală și este în contradicție cu logica omenească (amintiți-vă de patriotismul înalt, caracteristic iudeilor).**

✍ *Parabola despre smochine pare a fi paradoxală prin aceea că oamenii care au manifestat „patriotism” și care au rămas în Ierusalim sunt comparați cu smochinele stricate. Iar cei pe care i-am putea numi lași – sunt comparați cu smochinele bune. Voia lui Dumnezeu a fost ca evreeii să asculte și să capituleze în fața cotropitorilor, mergând în Babilon, astfel acceptând pedeapsa rânduită de Dumnezeu. Totuși o parte din iudei nicidecum n-au putut accepta o asemenea stare a lucrurilor.*

- 2. Ce este mai important: împlinirea în faptă sau mărturisirea? Este posibilă una fără de alta? În ce constă pericolul, dacă accentul se va pune doar pe un aspect (1 Ioan 4:15; Rom. 10:9-10; 1Tim. 6:12; Evr. 10:23)?**

✍ Împlinirea în faptă – cu alte cuvinte, modul de viață a omului – întotdeauna este mai important decât mărturisirea – care reprezintă cuvintele spuse de om. Ceea ce profetul Ieremia numește „tăierea împrejur a inimii”- înseamnă a trăi în fiecare zi în ascultare de principiile lui Dumnezeu. Dar în același timp, este important să mărturisim ceea ce noi credem. Una fără de alta nu este posibil. Este rău atunci când omul spune, dar nu face. Dar și situația în care acționezi, dar nu mărturisești, cum este posibilă?

- 3. În ce mod autorul manualului face legătura dintre Ier. 4:3-4 și Luca 8:5-15?**

✍ Profetul ca și cum le-ar spune că circumstanțele prin care ei trec îi ajută să audă și să asculte Cuvântul Domnului. Isus, pe de altă parte, ne îndeamnă să fim atenți la modul în care noi ascultăm. În predica lui Ieremia, de asemenea, se afirmă: „Deștelețiți-vă un ogor nou în viața voastră și pregătiți-vă să primiți Cuvântul lui Dumnezeu”.

- 4. În ce mod cuvintele lui Ieremia (Ier. 16: 1-4) pun într-o lumină mai clară afirmațiile apostolului Pavel referitor la aceea că ar fi mai bine ca oamenii să nu se căsătorească (1 Cor. 7:1, 26)?**

✍ Pavel a adoptat o asemenea poziție reieșind din prigoanele prin care treceau cei din Corint. Atunci când cineva este torturat, aruncat la lei sau omorât – este mai bine dacă persoana respectivă nu este căsătorită, pentru că în caz contrar situația este mult mai dureroasă. Fiindcă ce ar putea fi mai dureros decât ca cei pe care îi iubești să vezi cum suferă înaintea ochilor tăi? Profetul Ieremia a oferit un sfat similar în împrejurările în care poporul trecea prin mari greutăți, suferind înfrângeri și înrobire.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA PLÂNGERILE LUI IEREMIA

Cartea *Plângerile lui Ieremia* reprezintă continuarea cărții profetului Ieremia. În toate cele 52 de capitole Ieremia, plângând, avertizează poporul despre invazia babiloniană și toate consecințele de groază ale acestui conflict, care vor culmina cu ducerea lor în robie. Când s-au întâmplat toate evenimentele profețite, Ieremia se afla în Ierusalim și cartea lui Ieremia se încheie cu relatarea că profetul rămâne totuși în patrie, timp în care majoritatea evreilor sunt duși în robia babiloniană. După aceasta Ieremia, probabil, a emigrat în Egipt, iar apoi, așa cum interpretează perspectiva tradițională, acolo el a murit cu moarte de martir. Dar alții consideră că el a plecat în Babilon, pentru a predica poporului pe care el îl iubea atât de mult; și o altă părere este că Ieremia ar fi rămas să trăiască, până la sfârșitul vieții, în ruinele a ceea ce mai rămăsese din Iudeea.

Denumirea cărții - Plângerile lui Ieremia - are un titlu cât se poate de reușit. *Profetul plângerii*, putem spune, își continuă plângerea – de data aceasta din cauza că poporul a fost cucerit și cei rămași în viață au fost duși în captivitate, pentru a fi robi într-o țară îndepărtată.

Una dintre cele mai devastatoare trăiri emoționale, descrise în Plângerile lui Ieremia, precum și de profeții Ezechiel și Daniel, este în raport cu faptul că ei nu mai puteau să fie în preajma Templului. Iudeii credeau că în mod special acolo, în Templu, se afla prezența lui Dumnezeu și, într-un anume sens, credeau că El locuiește la Ierusalim. Iată de ce Daniel, rugându-se, se întorcea cu fața în direcția dinspre Ierusalim. Toți cei aflați în robie credeau că Dumnezeu a rămas acolo, în Ierusalim – de aceea ei trăiau, cu multă intensitate, durerea despărțirii atât de orașul sfânt, cât și de Dumnezeu.

Cartea Plângerilor Ieremia a scris-o fiind într-o peșteră aflată pe un deal. Interesant este faptul că această peșteră este situată în zona geografică numită Dealul Căpățâniilor – și anume aici, la Golgota, peste secole, urma să moară Isus, plătind pentru păcatele întregii lumi. Acest detaliu este deosebit de semnificativ și vom observa cum lucrul acesta conferă o valoare aparte *Cărții Plângerilor*.

Am putea afirma că această scriere reprezintă o lucrare artistică, poetică, pentru că toate cele cinci capitole nu sunt decât niște poeme, sau elegii. Fiecare capitol este un poem uimitor. Patru capitole din această carte sunt scrise sub formă de acrostih, ceea ce înseamnă că fiecare verset începe cu literele consecutive ale alfabetului: primul verset începe cu litera A, al doilea – cu B, al treilea – cu litera C – și așa mai departe, până la ultima literă a alfabetului. Dar oricât de impresionantă ar fi forma artistică a acestei cărți, totuși faptul că ea este de inspirație divină îi conferă calitatea de carte ce își are locul ei în Biblie.

Mesajul principal, de inspirație divină, al acestei cărți, exprimă grozăvia tragediei legată de înlănțuirea și robia babiloniană. Acest mesaj impresionează prin intensitatea emoțională a celor exprimate: „*Cu ce să te îmbărbătez și cu ce să te asemăn, fiica Ierusalimului? Cu cine să te pun alături și cu ce să te mângâi, fecioară, fiica Sionului? Căci rana ta este mare ca marea: cine va putea să te vindece?*” (Plâng. lui Ier. 2:13). Ieremia descrie agonia înlănțuirii și a înrobirii, în termeni cât se poate de dramatici.

La prima vedere, s-ar părea că această carte transmite doar un mesaj al tristeții și al tânguirii. Totuși, să nu uităm că chiar în epicentrul durerilor, a necazurilor și a tragediilor descrise, Ieremia ne surprinde prin acele secvențe profetice care ne vorbesc despre Mesia și care vin să aducă speranță, așa cum a făcut și Iov în timpul suferințelor lui. Observăm, în capitolul trei, cum Ieremia se află la punctul cel mai de jos al trăirilor sale sufletești atunci când primește aceste descoperiri profetice: „... *Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare! – „Domnul este partea mea de moștenire”, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului*” (versetele 22-26).

Mesajul speranței, revelat lui Ieremia, este că Dumnezeu niciodată nu încetează să ne iubească. Chiar și atunci când păcătuim, El oricum ne iubește. Singura noastră nădejde este în dragostea lui Dumnezeu.

În capitolul 3 al cărții Plângerile lui Ieremia, noi citim: „*Cine a spus, și s-a întâmpat ceva fără porunca Domnului? Nu iese din gura Celui Preainalt răul și binele? De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui! Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul*” (versetele 37- 40).

Împărtășindu-ne această glorioasă speranță, Ieremia ne transmite un adevăr fundamental pe care l-am văzut și în cartea Iov: atât vremurile

bune, cât și cele grele – toate sunt rânduite de Dumnezeu. Și Solomon de asemenea ne învață acest adevăr când spune că noi trebuie să fim mulțumitori atunci când trăim în vremuri de binecuvântare. Dar în vremurile de necaz trebuie să recunoaștem că Dumnezeu a îngăduit și o situație, și pe cealaltă (*Iov 2:10*). Dar înainte de aceasta, Solomon spune că este mai bine să mergi într-o casă de jale, decât într-o casă de petrecere, pentru că de cele mai multe ori oamenii sunt predispuși, în acest context, să mediteze la valorile veșnice, la Dumnezeu, la sensul și scopul vieții (*Ecles. 7:2,14*).

Să nu uităm că poporul lui Dumnezeu alunecase cu desăvârșire, la acea vreme, în păcatul idolatriei. Această decădere îi viza nu doar pe oamenii de rând, dar și pe preoții, și pe profeții falși. În acest context, profețiile lui Ieremia aduc un mesaj al speranței că Dumnezeu îl iubește atât de mult pe om, încât nu poate să privească nepăsător cum el alunecă în pierzare, trăind zi de zi în păcat. Dumnezeu nu poate îngădui ca omul, care îi aparține Lui, să nu fie atenționat, în mod serios, despre starea lui păcătoasă.

Noi trebuie să înțelegem că Dumnezeu ne pedepsește, adică ne disciplinează, din cauza păcatelor pe care le-am comis și suferința noastră, în rezultat, nu este decât un indiciu al faptului că suntem copii ai lui Dumnezeu. Ca și părinți, noi îi disciplinăm pe copiii noștri atunci când ei acționează într-un mod greșit. Și noi procedăm astfel doar în raport cu copiii noștri, pentru că noi nu ne permitem să pedepsim pe copiii vecinilor, din simplul motiv că ei nu sunt copiii noștri. Autorul Epistolei către Evrei ne spune că disciplinarea este o dovadă a faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru ceresc și că El ne iubește (*Evr. 12:6-11*).

Întrebări pentru discuție

- 1. În ce consta, pentru poporul evreu, cea mai mare tragedie a înrobirii babiloniene? Ce îi dorea și apăsa cel mai mult?**

✎ Tragedia cea mai mare era în legătură cu Templul. Evreii erau incredințați că slava lui Dumnezeu locuia în Sfânta Sfințelor din Templul lui Solomon, în Ierusalim. Fiind duși în robie, cel mai mult ei erau îndurerăți și apăsați de gândul că Dumnezeul căruia ei se închinau – a rămas în Ierusalim.

2. De ce autorul acestui manual consideră important faptul că Ieremia și-a scris profețiile în acel loc unde, peste secole, la Golgota, urma să fie răstignit Isus?

✍ *Acesta este un factor deosebit de important, pentru că anume aici Ieremia s-a rugat pentru restaurarea Ierusalimului. Și Dumnezeu a venit pe acest pământ pentru a restaura nu numai Iudeea, dar și întreaga lume, prin moartea Lui pentru păcatele noastre. Anume acest moment conferă cărții Plângerile lui Ieremia un statut aparte.*

3. Ce înseamnă acrostih? De ce cartea Plângerile lui Ieremia este o adevărată artă literară?

✍ *Acrostihul este o lucrare poetică în care literele de început ale fiecărui vers urmează ordinea literelor din alfabet. În acrostihul respectiv Ieremia folosește alfabetul ebraic. În capitolul trei acrostihul este folosit de trei ori.*

4. Ce observăm în comun în cartea Plângerile lui Ieremia și capitolul 12 din Epistola către Evrei?

✍ *Dumnezeu pedepsește, sau disciplinează, pe cei care comit păcat. Autorul Epistolei către Evrei se referă la o modalitate de disciplinare – suferința – care este o dovadă a faptului că Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi – copiii Lui.*

5. Care anume cuvinte din cartea Plângerile lui Ieremia vă inspiră și vă amintesc despre dragostea și mila lui Dumnezeu?

✍ *„Iată ce mai gândesc în inima mea și iată ce mă face să mai trag nădejde: bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credincioșia Ta este atât de mare! – „Domnul este partea mea de moștenire”, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aștepți în tăcere ajutorul Domnului.” (Plâng. lui Ier. 3:21-26).*

6. În ce mod în cartea Plângerile lui Ieremia se împletește tema pedepsei și tema dragostei lui Dumnezeu?

✍ *Dumnezeu pedepsește pentru păcatul idolatriei, dar face lucrul acesta ca poporul să se întoarcă la El și este motivat de dragostea pentru copiii Săi.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA PROFETULUI EZECHIEL

În timpul când poporul lui Dumnezeu era mînat de babilonieni în țara robiei, psalmistul ne spune că, într-o manieră plină de bațjocură, babilonienii le cereau israeliților să cînte din cîntările Sionului: „*Căci acolo, biruitorii noștri ne cereau cîntări, și asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând: „Cîntați-ne câteva din cîntările Sionului!” (Ps. 137:3) – Dar ei răspundeau: „Cum să cîntăm noi cîntările Domnului pe un pămînt străin?” (Ps. 137:4).*

Acesta a fost contextul istoric în care a trăit și a slujit profetul Ezechiel, care a fost contemporan cu Daniel, ambii avînd aceeași vîrstă. Daniel a fost dus în robia babiloniană aproximativ la vîrsta de paisprezece ani, iar Ezechiel a fost luat în robie cu nouă ani mai tîrziu, cînd avea vîrsta de douăzeci și cinci de ani. Ezechiel a predicat în tabăra poporului lui Israel, care era înrobite de Babilon și a fost singurul profet care a slujit nemijlocit poporului înrobite, aflat într-o țară străină.

În mila Sa nemărginită, Dumnezeu a rînduit pentru poporul Său înrobite un profet, care să spună acestui popor revelațiile lui Dumnezeu. Astfel, tînărul Ezechiel a fost chemat de Dumnezeu pentru a sluji unui popor aflat în cruntă robie. Iată care este versetul-cheie al cărții Ezechiel: „*Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!” (Ezec. 22:30).* Dumnezeu dorea să găsească, printre cei întemnițați, un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii, între Dumnezeu și poporul Său. Astfel că Dumnezeu a găsit un asemenea om în persoana lui Ezechiel, pe care l-a chemat în slujire.

Literatura apocaliptică

Un subtitlu reușit al cărții lui Ezechiel ar putea fi următorul: „*Enigmatic și frumos*” – pentru că scrierea lui Ezechiel este plină de profeții enigmatice,

uimitoare, și însuși Ezechiel a fost un profet neobișnuit. Analizând, în plan comparativ, viața și activitatea profetilor, observăm că Daniel, Ezechiel și apostolul Ioan, în timp ce și-au scris cărțile profetice, au fost exilați. Daniel și Ezechiel au fost exilați în Babilon, iar apostolul Ioan – exilat pe insula Patmos. Cărțile acestor profeti exilați mai sunt numite *cărțile apocaliptice*. Cuvântul „apocalipsa” înseamnă, din traducere, o cortină, sau o perdea, și ceea ce se află după ea. Astfel că, cuvântul „apocalipsa” înseamnă să dai la o parte perdeaua pentru ca oamenii să vadă ceea ce, în caz contrar, n-ar putea vedea.

Cărțile apocaliptice, cu alte cuvinte, literatura escatologică, am putea spune că dau la o parte perdeaua pentru a putea privi în viitor. „Escatologic”, din limba greacă, înseamnă „studiul evenimentelor finale”. Așadar, profeții escatologici ne arată ce se va întâmpla atunci când Dumnezeu va încheia istoria umanității.

Conținutul rezumativ al cărții lui Ezechiel

Cartea profetului Ezechiel este foarte bine structurată. Conținutul rezumativ al cărții poate fi exprimat prin ideea că Ierusalimul va fi distrus. Unul dintre scopurile misiunii lui Ezechiel era să se opună profetilor falși, care afirmau că întoarcerea din robie va fi peste puțin timp, pentru că cei înrobiți doreau să audă lucrul acesta. Ne amintim de un om, pe nume Anania, care l-a contrazis pe Ieremia, spunând că robia nu va dura șaptezeci de ani, ci numai următorii doi ani. Dar noi vedem, mai târziu, că profeția lui Ieremia s-a împlinit literalmente (*Ier. 28:11-17*). Se vede că pe atunci erau mulți profeti falși, care aveau mesaje similare.

În *capitolele 1-24* ale cărții sale, Ezechiel respinge mesajul profetilor falși și vorbește despre distrugerea Ierusalimului. La fel ca și Ieremia, Ezechiel a profetizat că nu era cu putință să evite invazia babiloniană și distrugerea Ierusalimului.

Iar apoi, în *capitolele 25-32* – Ezechiel profetește împotriva babilonienilor, acelei națiuni care a distrus Ierusalimul. Apoi Ezechiel vine cu mesajul plin de speranță că Ierusalimul va fi restaurat (*Ezec. 33-40*). De la *capitolul 40 la 48* Ezechiel vine cu o profeție escatologică, în care vorbește despre viitor și spune că acolo unde a fost ridicat templul lui Solomon, acolo va fi zidit un alt templu, despre care înțelegem că se referă la templul de o mie de ani.

Chemarea lui Ezechiel

Ezechiel este profetul care a avut multe viziuni sau, cum le numește Biblia, vedenii. Multe din viziunile tulburătoare ale lui Ezechiel le întâlnim și în Apocalipsa. Vom observa că cele patru animale, despre care citim aici, la Ezechiel, sunt amintite și de apostolul Ioan în Apocalipsa. În prima viziune a lui Ezechiel (*Ezec. 1:4-21*) citim despre cele patru făpturi, care sunt o parte semnificativă a viziunii profetice. Apostolul Ioan de asemenea ne spune că s-au deschis porțile cerului și între multe alte lucruri pe care le menționează, Ioan vede, pe lângă scaunul de domnie, și cele patru ființe despre care vorbește profetul Ezechiel. Prima făptură are asemănarea unui leu, a doua – a unui vițel, a treia făptură are înfățișarea unui om, iar a patra – a unui vultur (*Apoc. 4:6-7*).

Mulți cred că aceasta ar fi o imagine atotcuprinzătoare a chipului lui Dumnezeu de pe paginile Scripturii. Când Dumnezeu s-a revelat pentru prima dată, pe muntele Sion, de pe acest munte se auzeau ca niște răcnete de leu. Mai departe Dumnezeu s-a revelat oamenilor prin acel sistem de jertfe pe care îl găsim descris în cărțile Exod și Levitic. Vițelul reprezenta simbolul animalelor care erau aduse ca jertfă pentru păcatele oamenilor.

Cea de-a treia făptură, care avea chip de om – reprezintă o prefigurare a lui Dumnezeu, revelat în Evanghelie, Care a trăit printre noi treizeci și trei de ani. Cineva afirma că imaginea vulturului reprezintă divinitatea. Dar acest Om a fost „în mod desăvârșit om și în mod desăvârșit Dumnezeu”, care a trăit pe acest pământ. Totuși momentul culminant al revelației lui Dumnezeu o constituie întruparea lui Isus Hristos.

Roțile ar putea simboliza revelațiile permanente prin care Dumnezeu li se descoperă oamenilor, inclusiv prin slujirea profetică. Acestea ar putea fi posibilele interpretări ale primei viziuni a lui Ezechiel.

După această viziune Ezechiel a fost chemat de Dumnezeu (*Ezec., cap. 2*) – și ea reprezintă, am putea spune, „experiența întoarcerii” profetului la Dumnezeu. Vă mai amintiți care a fost experiența întoarcerii lui Isaia la Dumnezeu? Toți marii profeți și oameni de credință ai Vechiului Testament au trăit experiența chemării și a întoarcerii la Dumnezeu. Anumite trăiri spirituale marcau întoarcerea lor la Dumnezeu, după care primeau chemarea de „a merge” pentru cauza împlinirii voii lui Dumnezeu. Perioada întoarcerii uneori dura mai mulți ani, așa cum a fost în cazul lui Moise. Optzeci de ani el a mers către Dumnezeu și patruzeci de ani l-a slujit. Iată de ce acești patruzeci de ani au fost atât de intenși în slujire: pentru că înaintea lor au fost optzeci de ani de întoarcere către Dumnezeu.

Așadar, în *capitolul 1* este descrisă viziunea despre cele patru fiare și roți – iar această viziune a marcat momentul întoarcerii lui Ezechiel la Dumnezeu. Să nu uităm că în acele împrejurări de restriște, când Ezechiel a fost chemat în slujba de profet, poporul lui Dumnezeu nu avea nici viziuni profetice, nici templu, și nici Cuvânt de la Dumnezeu. Iată de ce Dumnezeu a dat acestui lider spiritual manifestări supranaturale de viziuni divine.

Dumnezeu s-a descoperit lui Ezechiel în mai multe feluri. În primul rând, profetul deseori spunea: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel” sau: „Și mâna Domnului a venit peste mine...” – afirmații pe care le-au făcut și alți profeți ai lui Dumnezeu. Ezechiel este considerat profet al Duhului Sfânt, pentru că el, mai mult ca oricare dintre alți profeți, face referință la Duhul Sfânt. Ezechiel este unic printre profeți prin faptul că înaintea lui au fost deschise cerurile și el în mod real a văzut slava lui Dumnezeu.

Dumnezeu i-a dat această viziune despre Sine Însuși pentru ca să păzească pe poporul Său de la nimicire și pentru ca Ezechiel să poată sluji ca și profet în acel context deosebit de greu: într-o țară străină, în Babilon, fiind un întemnițat în mijlocul poporului său, care de asemenea era înrob.

Străjerul spiritual

Una dintre marile predici ale lui Ezechiel este scrisă în *capitolul 3*. Predica o putem numi „Străjerul casei lui Israel”. În acea vreme în jurul orașelor se ridicau ziduri înalte, care deseori erau asaltate de vrăjmașii care doreau să jefuiască, să nimicească cetatea respectivă. Solomon pornește de la această realitate atunci când afirmă, metaforic: „...*dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzește*” (Ps. 127:1). În timpul nopții, străjerii întotdeauna se aflau în turnul lor de strajă, uitându-se și urmărind cu atenție dacă nu cumva vrăjmașii s-au apropiat de cetate. Ezechiel, de asemenea, afirmă că datoria sfântă a străjerului era să-i anunțe pe locuitorii cetății de pericol, atunci când vrăjmașii se apropiau de zidurile cetății. Predica lui Ezechiel despre străjer începe în modul următor: „*După șapte zile, cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieși din gura Mea, să-i înștiințezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: „Vei muri negreșit!”, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta! Dar dacă vei*

Înștiința pe cel rău, și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calea cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul!” (verselele 16-17-19).

Apostolul Pavel a avut convingerea fermă a acestui adevăr, de aceea el a afirmat: „În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?” (2Cor. 2:15-16). Prin aceste cuvinte, apostolul a dorit să ne spună următoarele: „Dacă tu împărtășești cu cineva vestea salvării prin Isus Hristos, iar el te ascultă, tu devii o mireasmă a vieții pentru acea persoană, pentru că tu i-ai spus despre vestea mântuirii. Dar dacă tu împărtășești cu cineva Evanghelia, dar persoana respectivă respinge cuvintele tale, tu devii pentru acel om o mireasmă a morții, pentru că el niciodată nu va putea afirma că nu a auzit despre vestea salvării prin jertfa lui Hristos”. Dacă noi cu adevărat credem că Biblia este Cuvântul de inspirație divină, venit de la Dumnezeu, atunci noi, ca și Ezechiel, trebuie să credem că noi suntem *străjeri* pentru sufletele acelor oameni cu care noi interacționăm.

Iată din ce motiv Ezechiel acordă atât de multă atenție, în predicile sale, Duhului Sfânt. Pavel scria: „... *Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu*”. Pavel era conștient de faptul că atunci când el predica Evanghelia unor astfel de oameni cum erau corintenii – el nu putea face nimic prin propriile lui capacități, ci depindea întru totul de Duhul Sfânt. (2Cor. 3:5; 1Cor. 2:3-5). Numai Dumnezeu poate face din noi adevărați străjeri.

Întrebări pentru discuție

1. Care a fost scopul slujirii profetului Ezechiel?

☞ Ezechiel profețește despre căderea Ierusalimului. El este chemat de Dumnezeu să slujească evreilor, care la acel moment erau robi într-o țară străină. Unul din scopurile misiunii lui Ezechiel era să confrunte afirmațiile profeților falși care predicau despre întoarcerea foarte apropiată, din robie, în patria lor – profeții falși spuneau ceea ce oamenii doreau să audă.

2. Care sunt părțile principale în care poate fi împărțită cartea lui Ezechiel? Despre ce se relatează în aceste părți?
În capitolele 1-24 Ezechiel profețește despre inevitabila invazie babiloniană și distrugerea Ierusalimului.

✍ În capitolele 25-32 Ezechiel profețește împotriva Babilonului.
În capitolele 33-40 urmează profeția despre aceea că Ierusalimul va fi din nou reconstruit.
Capitolele 41-48 cuprind o serie de viziuni escatologice.

3. Cum înțelegeți mesajul din 2Cor. 2:15-16? Ce înseamnă să fii un *străjer spiritual*, asemenea lui Ezechiel (Ezec. 3:17-19) sau apostolului Pavel?

✍ Răspunsuri diverse.

4. Reamintiți-vă în ce mod au fost chemați cei trei profeți (Isaia, cap.6; Ier., cap. 1; Ezec., cap.2) sau apostolul Pavel?

✍ Răspunsuri diverse.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
 Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

LECȚIA 10

PREDICA ADRESATĂ UNEI VĂI PLINE DE OASE

Multora din slujitorii care predică Cuvântul Domnului le place predica pe care Ezechiel a rostit-o într-o vale în care fuseseră uciși mulți oameni și ale căror oase erau împrăștiate pretutindeni. Așadar, Ezechiel stă în fața unei văi pline de oase uscate și Dumnezeu îi poruncește profetului ca acesta să predice oaselor care stau în fața lui (vezi *Ezec.*, cap. 37).

Ezechiel se supune poruncii lui Dumnezeu: „*El mi-a zis: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învie?” Eu am răspuns: „Doamne Dumnezeule, Tu știi lucrul acesta!” El mi-a zis: „Prooroceste despre oasele acestea și spune-le: „Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul Dumnezeu către oasele acestea: „Iată că voi face să intre în voi un duh, și veți învia!” (Ezec. 37:3-5).*

În sens figurativ, Israel era asemenea unor oase uscate și Dumnezeu a pus în fața lui Ezechiel o sarcină deloc ușoară, întrebându-l: „Ezechiel, cum crezi, vor putea oare oasele acestea să învie?” Observăm, pe paginile Scripturii, cum Dumnezeu deseori îi pune pe profeții Săi în fața unor provocări. Observați că Ezechiel nu a răspuns, pur și simplu: „Da, eu cred că ele pot învia”. Ezechiel însă răspunde: „Doamne, Tu știi lucrul acesta”. Se pare că Ezechiel nu credea că lucrul acesta ar fi posibil – și atunci Dumnezeu îi spune să predice acestor oase.

Așadar, Ezechiel începe să predice acestor oase. Ezechiel are o viziune și pe când a început el să profețească, s-a făcut un vuiet, și iată că s-a făcut o mișcare, și oasele s-au apropiat unele de altele! Apoi lui Ezechiel i s-a spus din nou să profețească și el a văzut cum pe acele schelete a crescut carnea, transformându-se în corpuri adevărate – dar ele erau moarte, nu respirau. În ele nu era duh de viață. Atunci Dumnezeu i-a spus din nou: „Profețește și vorbește duhului!” În Biblie se folosește unul și același cuvânt pentru sensul de „aer”, „sufflare” și „duh”. În acest caz, prin cuvântul suflare se are în vedere Duhul Sfânt. Recunoaștem aici

un principiu fundamental pe care-l regăsim în Biblie: fără Duhul Sfânt toate eforturile predicatorului sunt zadarnice. Și atunci când Ezechiel a profetizat, în ascultare de ceea ce i-a spus Dumnezeu – a intrat duhul în aceste corpuri și au înviat și au stat pe picioare: era o oaste mare, foarte mare la număr.

Așadar, prin această profetie a lui Ezechiel, Dumnezeu îi spune lui Israel: „Eu pot să-ți restaurez viața din robia în care te afli acum. Eu te pot întoarce acasă din robia babiloniană. Eu voi restaura bunăstarea poporului Israel”.

Pe lângă aceasta, mesajul profetic al lui Ezechiel ne ajută să înțelegem principiul modului în care astăzi este zidită biserica. Prin predicarea Evangheliei este edificată biserica. Oasele uscate reprezintă pe cei care sunt pe calea pierzării. Astăzi sunt peste șase miliarde de oameni și majoritatea dintre ei sunt pierduți. Câți dintre ei îl cunosc pe Hristos? Câți dintre ei îl urmează cu adevărat? Câți dintre ei știu ce înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu și să fii umplut de Duhul Sfânt? Foarte puțini. Iată marea provocare care se află astăzi în fața bisericii: va putea oare biserica lui Isus Hristos, călăuzită de puterea Duhului Sfânt, să ducă Vestea Evangheliei la oamenii lumii acesteia, care zac în păcatele lor?

Oare nu se află și unii dintre noi în postura unor oase uscate? Ai auzit tu și ai crezut, din toată inima, în Evanghelia mântuirii noastre? Oare nu se referă acest mesaj și la unii dintre noi, pentru că avem doar o înfățișare și arătăm că suntem vii, iar suflarea Duhului lui Dumnezeu lipsește din viața și slujirea noastră? Nu da vina pe circumstanțele nespuse de grele în care te afli: dacă Dumnezeu a avut putere să aducă la viață niște oase uscate, cu siguranță că El are putere să aducă la viață și în acele domenii ale vieții tale în care te confrunți cu mari greutăți.

Dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în tine, ce contribuție ai tu în lucrarea de zidire a bisericii? Nu trebuie să fii în mod obligatoriu predicator pentru a împărtăși mesajul Evangheliei unei alte persoane, pentru aceasta trebuie să crezi că Duhul lui Dumnezeu va da ungere fiecărui cuvânt al lui Dumnezeu atunci când tu îl vei spune vreunui om. Cineva spunea că evanghelistul este un cerșetor care spune altui cerșetor unde poate să găsească pâine. Noi suntem săraci, în sensul dependenței noastre totale de Dumnezeu – de aceea noi trebuie să acționăm, pe de o parte, rugându-ne și, pe de alta, predicând Cuvântul.

În *capitolul 2* din cartea Faptele apostolilor, ni se spune cum în comunitatea primilor creștini, când ei își împărtășeau averile și mâncau

împreună – apostolii au realizat, la un moment dat, că ei erau foarte mult implicați în lucrările administrative – fapt care îi sustrăgea de la slujirea pastorală. Atunci apostolii au ales primii diaconi, care să slujească în aspectul administrativ (*Fapte, cap.6*), pentru ca ei să se poată îndeletnici cu rugăciunea și predicarea Cuvântului – și astfel Dumnezeu a binecuvântat decizia lor.

Același lucru l-a făcut și Ezechiel în slujirea sa. Tot astfel, dacă noi doar predicăm Cuvântul, noi pur și simplu transmitem o informație nouă, iar cel care ascultă rămâne indiferent. Dar dacă noi mai întâi ne rugăm, asemenea lui Ezechiel și apostolilor, atunci vom recunoaște că mesajul pe care noi îl vom transmite, va exercita un impact semnificativ asupra aceluia care îl ascultă.

Atunci când predicăm unor *oase uscate* – trebuie să facem lucrul acesta prin puterea Duhului Sfânt. Trebuie să căutăm întotdeauna călăuzirea Lui atunci când predicăm Evanghelia. Când puterea Duhului lui Dumnezeu va umple viața și cuvintele noastre, atunci *oasele uscate* se vor întoarce la viață.

Întrebări pentru discuție

1. **Citiți *capitolul 37* din cartea Ezechiel. Explicați, în ce mod predica în fața unor oase uscate arată imposibilitatea oricărei slujiri, dacă aceasta nu este însoțită de călăuzirea și puterea Duhului lui Dumnezeu?**

✍ Numai Dumnezeu poate schimba inima omului. De cele mai multe ori, cuvintele noastre vor fi ignorate, dar dacă mărturisirea noastră va fi însoțită de rugăciune și încredere în Dumnezeu, atunci Duhul Lui va deschide inimile oamenilor, făcându-le receptive.

2. **De ce Dumnezeu a comparat pe evrei cu niște oase uscate? Care este sensul alegoric al oaselor uscate? Care era misiunea lui Ezechiel, pornind de la semnificația acestei predici?**

✍ Poporul ca și cum era mort în fața lui Dumnezeu, dar prin predica lui Ezechiel și lucrarea Duhului lui Dumnezeu, poporul a fost readus la viață și restabilit. Ezechiel a fost chemat să proclame adevărul despre

alunecarea spirituală a poporului și vestea îmbucurătoare despre curățirea și restabilirea acestuia.

3. În ce constă esența mesajului proclamat de profeții Isaia, Ieremia și Ezechiel?

✍ „Dumnezeu nu va înceta să vă iubească. Când Dumnezeu vă va curăți, prin intermediul disciplinării, atunci El vă va întoarce înapoi în patrie.” Toți profeții au accentuat că robia babiloniană este rezultatul pedepsei lui Dumnezeu, în urma abaterii lor de la căile Domnului. Cu toate acestea, toți profeții au proclamat mesajul speranței: întoarcerea din orice fel de robie.

4. Întrucât Dumnezeu a comparat pe poporul Său cu imaginea unor oase uscate, care cuvinte din *Ezechiel, capitolul 37*, ar fi putut să-i încurajeze pe evreii care erau în robie?

✍ „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduți!” (Ezec. 37:11). De la versetul 12 Domnul își încurajează poporul, revelându-le un viitor de glorie și viața în prezența lui Dumnezeu.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

CARTEA PROFETULUI DANIEL

Daniel este cel de-al patrulea mare profet al Vechiului Testament și al treilea din așa-zișii *profeți ai robiei*. În timpul primei căderi a Ierusalimului, îl întâlnim pe Daniel, care la acea dată avea paisprezece ani. Prima deportare a evreilor nu a purtat un caracter definitiv și în robie au fost duși un număr nu prea mare de oameni, între care erau Daniel și prietenii lui.

Dumnezeu a folosit porunca dată de Nebucadnețar, împăratul babilonian, spre binele poporului său. Astfel providența lui Dumnezeu a hotărât ca la conducerea aceluiași imperiu păgân să fie câțiva din oamenii credincioși Lui, pentru ca ei să aibă deja o influență la curtea împăratului în momentul în care urma să vină cel mai mare număr de prizonieri israeliți.

Exemple și avertizări

Cartea profetului Daniel se împarte în două părți. Primele șase capitole reprezintă relatarea istorică a evenimentelor de atunci, iar capitolele 7-12 – prezintă descoperiri profetice. Versetul – cheie al relatărilor istorice din primele șase capitole ale cărții îl găsim în Noul Testament, unde se spune: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor*”(1Cor. 10:11).

Citind Vechiul Testament, observăm că toți eroii biblici, în dimensiunea vieții spirituale - au aspecte pozitive și aspecte negative. Totuși remarcăm o excepție – în cazul lui Iosif și Daniel – Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă niște caractere curate, nepătate de compromis și cădere. Ambii și-au trăit maturitatea vieții în imperii mondiale, care erau ostile convingerilor și principiilor de viață pe care ei le aveau. Acestea sunt personaje care etalează un caracter integru, în cel mai înalt sens al cuvântului: Iosif a fost „mâna dreaptă” a lui faraon, iar Daniel a trăit în cultura ostilă a Babilonului și a Persiei.

Daniel a supraviețuit împăratului Nebucadnețar și fiului acestuia, Baltazar: el a văzut cum Imperiul babilonian a căzut înaintea Imperiului

persan. Daniel a trăit și a slujit ca și profet în timpul acelor șaptezeci de ani de robie babiloniană. El a supraviețuit împăratului Dariu și a trăit până în timpul domniei lui Cir cel Mare. Daniel a fost prea bătrân pentru a se mai întoarce în patrie, dar el a văzut cum a avut loc întoarcerea din robie a poporului evreu.

Daniel a fost un exemplu strălucit, pentru poporul israelit, al modului în care poate fi depășită robia – dar în același timp continuă să fie, și peste secole, un exemplu de caracter și de credințioșie.

Integritatea lui Daniel

Apostolul Pavel scrie: „...*Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre...*” (Rom. 12:2). Cu alte cuvinte, noi vom fi constrânși, fie că suntem conștienți, sau nu – să ne conformăm felului de a gândi și a acționa, caracteristic acestei lumi. Apostolul Pavel ne îndeamnă să ne împotrivim și să nu acceptăm să fim modelați de mentalitatea acestei lumi, dar să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne transforme din interior. Același lucru a fost valabil și în raport cu Daniel, atunci când s-a pomenit rob în Babilon.

Daniel foarte curând a resimțit presiunea crescândă a culturii din Babilon: fiind doar un adolescent de paisprezece ani, el a fost luat în universitatea babiloniană, pentru a fi instruit de cei mai mari înțelepți de la curtea împăratului Nebucadnețar. Și în perspectivă – el trebuia să devină unul dintre marii înțelepți ai Babilonului. Primul lucru cu care a trebuit să se confrunte Daniel – a fost mâncarea copioasă de la masa împăratului. Se prea poate ca în acel meniu să fi fost asemenea produse cum era carnea de porc, sau alte alimente care erau considerate necurate de către tânărul evreu. Noi citim: „*Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul și a rugat pe căpetenia famenilor dregători să nu-l silească să se spurce*” (Dan. 1:8).

Numele *Daniel* însemna „*Dumnezeu este judecătorul meu*”, ceea ce avea semnificația că Daniel umbla înaintea lui Dumnezeu, care îi judeca orice acțiune. Numele celor trei prieteni ai lui Daniel de asemenea aveau o semnificație spirituală: numele *Misael* însemna *asemenea lui Dumnezeu*; *Hanania* înseamnă *Dumnezeu este binevoitor*; *Azaria* înseamnă *cel pe care îl ajută Dumnezeu*.

Și primul lucru pe care l-au făcut babilonienii – au schimbat numele acestor tineri. Daniel a devenit Belșațar, ceea ce înseamnă că Baal îi

ocrotește viața lui – iar noi știm că Baal este o zeitate păgână. Babilonienii au încercat să-l determine pe Daniel să creadă că o zeitate păgână îl va ocroti. Lui Mișael i s-a dat numele de Meșac – tot un cuvânt derivat de la numele unei zeități babiloniene. Lui Hanania i s-a pus numele Șadrac – numele zeității ce reprezintă Luna, în panteonul zeităților păgâne; iar lui Azaria i s-a dat numele Abed-Nego, ceea ce însemna *robul zeului babilonian al înțelepciunii* (vezi *Dan. 1:7*).

Așadar, chiar în pragul unei noi vieți, pe care urmau s-o trăiască în Babilon, Nebucadnețar le spune, în mod indirect, că are de gând să-i transforme în babilonieni. Totuși acești tineri au avut tăria să se opună, în forul lor launtric, lui Nebucadnețar și întregului sistem babilonian, atunci când au decis să rămână credincioși lui Dumnezeu și acelor valori care le-au fost sădite în inimă, în raport cu Legea lui Dumnezeu.

Tâlcuirea viselor

Foarte curând, fiind în postură de robi, Daniel și cu prietenii lui s-au confruntat cu o nouă situație provocatoare. Nebucadnețar a visat un vis, care l-a marcat într-un mod deosebit – și el a chemat pe toți înțelepții, cititorii în stele și vrăjitorii de la curtea sa imperială, cerându-le să-i spună și apoi să interpreteze visul pe care l-a avut.

Evident, împăratul le-a cerut ceva supranatural – și iată că înțelepții Babilonului s-au pomenit într-o mare problemă, imposibil de rezolvat. Împăratul știa că dacă le va spune visul – va avea o mulțime de interpretări și va fi greu de stabilit care este interpretarea cea adevărată – și iată de ce el a pus problema ca să i se spună mai întâi visul. Când un asemenea împărat cum era Nebucadnețar, porunca ceva anume – lucrul acela trebuia făcut, pentru că altfel puteau urma neplăceri serioase.

Înțelepții, evident, i-au răspuns că nimeni, niciodată, nu ar putea să ceară așa ceva: „...*nu este nimeni pe pământ, care să poată spune ce cere împăratul; de aceea niciodată niciun împărat, oricât de mare și puternic ar fi fost, n-a cerut așa ceva de la niciun vrăjitor, cititor în stele sau haldeu! Ce cere împăratul este greu; nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei, a căror locuință nu este printre muritorii!*” (*Dan. 2:10-11*). Împăratul s-a mâniat la auzul acestui răspuns și, în cele din urmă, le-a spus că dacă ei nu îi vor povesti visul pe care el l-a avut – va porunci să fie uciși toți înțelepții Babilonului, dărâmându-le până și casele lor. Iar această poruncă îi viza pe Daniel și pe prietenii lui, pentru că ei erau ucenicii acelor înțelepți de la curtea împăratului.

Când a ieșit această poruncă, Daniel a vorbit într-un mod înțelept cu acel străjer care venise să execute porunca lui Nebucadnețar. Daniel l-a întrebat: „De ce este atât de severă porunca împăratului?” – la care călăul i-a răspuns: „Înțelepții de la curte nu au putut spune visul împăratului, afirmând că zeii nu locuiesc în oameni sau printre muritori”.

Răspunsul lui Daniel îl putem parafraza și exprima succint astfel: „Dar Dumnezeu poate locui în oameni!” Daniel a avut o întrevvedere cu împăratul și i-a cerut să-i dea puțin timp pentru a-i putea spune visul și tâlcuirea acestuia. Daniel le-a spus tovarășilor săi că trebuie să se roage lui Dumnezeu, cerând îndurarea Lui, pentru ca El să-i descopere, în mod supranatural, această taină. Și în timp ce ei se rugau, în toiul nopții, Dumnezeu i-a descoperit acea taină într-o vedenie.

Astfel că Daniel a venit în prezența împăratului, care l-a întrebat: „Ești tu în stare să-mi spui visul pe care l-am visat și tâlcuirea lui?” Daniel a răspuns înaintea împăratului și a zis: „Ce cere împăratul este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descopere împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău”. Când Daniel i-a povestit și i-a tâlcuit visul, împăratul a căzut cu fața la pământ înaintea lui Daniel, numindu-l pe Daniel *omul în care trăiește Duhul lui Dumnezeu (vezi Dan., cap.2)*.

În cartea Daniel sunt istorisite cinci minuni – fapt care vine să demonstreze că există lucruri supranaturale. Iată care sunt cele cinci minuni: descoperirea și tâlcuirea visului lui Nebucadnețar; salvarea celor trei prieteni ai lui Daniel din cuptorul cu foc (*Dan., cap.3*); declarația pe care o face Nebucadnețar cu privire la credința lui Dumnezeu (*Dan., cap.4*); mâna care a scris misterioasa inscripție de pe perete (*Dan., cap.5*) și salvarea lui Daniel din groapa cu lei (*Dan., cap.6*).

Prin aceste minuni, Daniel și prietenii lui au adus dovada credinței care poate confrunța cele mai groaznice împrejurări. Ei au avut o încredere absolută în puterea supranaturală a lui Dumnezeu. Ei au crezut în puterea rugăciunii și ei, fără îndoială, au crezut în providența lui Dumnezeu, care i-a adus în Babilon și că nimic nu este la întâmplare.

Mă întreb dacă tu te-ai confruntat vreodată cu presiuni și probleme care erau inevitabile și imposibil de rezolvate? Crizele cu care s-au confruntat Daniel și prietenii lui în Babilon – au fost imposibil de evitat. Și

prin ele ne este arătat cum am putea și noi să facem față unor provocări atât de mari și serioase.

Meditând la aceste minuni din cartea Daniel, fiecare să se întrebe pe sine însuși: am eu credință în puterea lui Dumnezeu, cred eu în puterea absolută a rugăciunii, cred eu că providența și scopurile lui Dumnezeu m-au adus exact în acest loc, pentru Slava Numelui Său?

Întrebări pentru discuție

- 1. Înainte ca majoritatea evreilor să fie duși în captivitate, în această robie au fost duși mai întâi Daniel și tovarășii lui. Care a fost motivul acestui fapt?**

✍ *În providența mai dinainte a lui Dumnezeu, ei au fost duși în Babilon și au fost puși în dregătorii înalte până când și ceilalți compatrioți ai lor au fost luați în robie. Dumnezeu, în mod strategic, i-a pus în slujbe înalte pe cei mai buni dintre copiii Lui, pentru că la venirea celorlalți israeliți, aceștia să aibă poziții privilegiate la curtea împăratului Nebucadnețar.*

- 2. Amintiți-vă care este semnificația numelor lui Daniel și a tovarășilor săi. Cu ce scop babilonienii le-au schimbat numele? De ce numele omului, în acel context istoric, avea o importanță atât de mare?**

✍ *Daniel însemna „Dumnezeu este judecătorul meu”. Misael însemna „cine este asemenea lui Dumnezeu?”. Hanania înseamnă „Dumnezeu este binevoitor”. Azaria înseamnă „cel pe care îl ajută Dumnezeu”. Daniel a devenit Belșațar, ceea ce înseamnă „Baal îi ocrotește viața lui”. Lui Mișael i s-a dat numele de Meșac – un cuvânt derivat de la numele unei zeiță babiloniene. Lui Hanania i s-a pus numele Șadrac – numele zeiței ce reprezintă Luna. Lui Azaria i s-a dat numele Abed-Nego, ceea ce însemna „robul zeului babilonian al înțelepciunii”.*

- 3. Ce este comun pentru următoarele texte: Dan. 4: 5-6; 15; 5: 11-12? Ce puteți spune despre modul în care este caracterizat Daniel? Ar mai putea cineva ajunge la o asemenea înălțime a caracterului moral în lumea noastră depravată (Rom.8: 9-11; 1Cor. 3:16; 6:11-20)?**

✍ Daniel era perceput ca și o persoană în care locuia Duhul Dumnezeului celui Sfânt. Această slavă Daniel a obținut-o datorită credințioșiei lui față de Dumnezeu. Astăzi noi avem pe Duhul Sfânt care vine să locuiască într-o inimă renăscută. Este nevoie ca să ne încredințăm pe deplin călăuzirii Duhului Sfânt.

4. Cum înțelegeți Rom. 12:2, din perspectiva vieții trăite de Daniel? În ce mod acest principiu spiritual a fost împlinit în viața lui?

✍ Răspunsuri diferite.

5. Studiind viața lui Daniel, ce concluzii spirituale putem să formulăm pentru noi înșine? În ce mod creștinul de astăzi poate să rămână în integritate în lumea noastră contemporană, care se aseamănă cu ceea ce se întâmpla în Babilon?

✍ Răspunsuri diferite.

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-l încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

LECTȚIA 12

ÎNTOARCEREA LA DUMNEZEU A MARELUI CONDUCĂTOR

În timpul evenimentelor descrise în primele patru capitole ale cărții Daniel, împăratul Imperiului babilonian era Nebucadnețar. În *capitolul 5* citim că împărat era Belșațar, fiul lui Nebucadnețar. În versetele din finalul capitolului 5 și în primele versete din capitolul 6 citim că perșii au cucerit Babilonul și că Dariu Medul a devenit împăratul noului imperiu. Astfel că primele șase capitole ale cărții Daniel cuprind o perioadă de 70 de ani din istoria babiloniană.

Contextul istoric al evenimentelor descrise în Biblie cuprinde perioada istorică în care s-au perindat următoarele imperii mondiale cum ar fi Egiptul, Asiria, Babilon, Persia, Grecia și Roma. Cartea Daniel vorbește despre Imperiul babilonian, care s-a impus ca și forță politică dominatoare pe parcursul, aproximativ, a șaptezeci de ani. Tot în această carte se menționează și despre Imperiul persan, care avea în subordine 127 de provincii și despre care citim în cartea Estera. În una din profețiile sale, Daniel face referință la patru din aceste puteri mondiale – Babilon, Persia, Grecia și Roma.

Pentru a înțelege mai bine contextul istoric al cărții Daniel și pentru a evalua personalitatea excepțională a lui Nebucadnețar – este important să ne creăm o impresie despre ceea ce a reprezentat orașul Babilon.

În zilele lui Daniel, Babilonul nu era doar orașul numărul unu din lume, dar era și centrul de conducere al celui mai mare imperiu care a existat vreodată pe acest pământ. Acest imperiu a existat timp de 70 de ani. Daniel i-a văzut perioada de prosperitate și tot el a fost și martorul care i-a văzut căderea. Daniel a fost consilierul împăratului Nebucadnețar – un conducător genial care a contribuit la zidirea acestui imperiu și care a stat 45 de ani în fruntea acestuia.

Să medităm puțin la figura lui Nebucadnețar – acest monarh care avea o putere absolută: „...oamenii de toate limbile se temeau și tremurau înaintea lui. Căci împăratul omora pe cine voia, și lăsa cu viață pe cine voia; înălța pe cine voia, și cobora pe cine voia” (*Dan. 5:19*). Acest monarh a fost marcat și impresionat de ceea ce i-a spus Daniel atunci când i-a povestit și apoi i-a tălmăcit visul (*Dan., cap. 2*). În acel vis Nebucadnețar a văzut un chip. Capul chipului aceuia era de aur curat; pieptul și brațele îi

erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut. Daniel i-a tălmăcit acest vis spunându-i că acest chip reprezintă patru mari împărății. Capul de aur – îl reprezintă pe Nebucadnețar. Partea de argint a chipului – reprezintă Imperiul persan; partea de aramă – Grecia și partea de fier – Imperiul roman.

Se pare că Nebucadnețar a fost încântat când lui i s-a spus că el reprezintă *capul de aur* și de aceea s-a dus și a făcut un chip de aur, după care a poruncit tuturor să se închine, cu fața la pământ, înaintea acestui idol. În acest moment el era departe de a înțelege cine este el, de fapt, înaintea lui Dumnezeu. Dar mărturia lui Daniel și a prietenilor lui a avut un mare impact asupra vieții lui Nebucadnețar, care a recunoscut, în final, suveranitatea Aceluia a cărui stăpânire este veșnică – Dumnezeul cel Viu și Adevărat.

Pocăința lui Nebucadnețar

În visul pe care l-a avut, Nebucadnețar a văzut cum, fără ajutorul vreunei mâini, o piatră s-a dezlipit din munte și a lovit în picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a sfărâmat. Astfel că statuia s-a dărâmat și s-a făcut ca pleava din arie vara, pe care a luat-o vântul. Dar piatra care sfărâmasese chipul s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul. Și tălmăcirea lui Daniel a fost că toate aceste împărății reprezentate prin aur, argint, aramă, fier și lut – într-o zi vor fi cucerite de o împărăție supranaturală, Împărăția lui Dumnezeu (*Dan., cap. 2*).

Putem doar să ne minunăm de modul în care Dumnezeu l-a folosit pe Daniel, prin cuvintele pe care el le-a rostit, pentru a-l determina pe Nebucadnețar să pronunțe această uimitoare declarație: „*Am găsit cu cale să fac cunoscut semnele și minunile pe care le-a făcut Dumnezeul cel Preainalt față de mine. Cât de mari sunt semnele Lui și cât de puternice sunt minunile Lui! Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și stăpânirea Lui dăinuie din neam în neam!*” (*Dan. 4:2-3*).

În capitolul patru este descris un alt vis pe care l-a avut Nebucadnețar: un copac foarte mare, a cărui vârf se înălța până la ceruri și se vedea de la marginile întregului pământ. Frunza lui era frumoasă și avea roade multe; în el se găsea hrană pentru toți; fiarele câmpului se adăposteau sub umbra lui, păsările cerului își făceau cuibul în ramurile lui și orice făptură vie se hrănea din el. Apoi un înger al lui Dumnezeu s-a coborât din ceruri și a strigat cu putere: „*Tăiați copacul și rupeți ramurile; scuturați-i frunza și risipiți roadele; fugăriți fiarele de sub el și păsările din ramurile lui!*” (*Dan. 4:14*).

Apoi îngerul a continuat: „*Dar trunchiul cu rădăcinile lui lăsați-l în pământ și legați-l cu lanțuri de fier și de aramă în iarba de pe câmp, ca să fie udat de roua cerului și să fie la un loc cu fiarele în iarba pământului. Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară și vor trece șapte vremuri peste el*” (Dan. 4:15-16).

Îngerul a spus că hotărârea aceasta a fost luată pentru ca lumea să știe „... că *Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță pe ea pe cel mai de jos dintre oameni!*” (Dan. 4:17).

Apoi îl vedem pe Daniel cum a rămas uimit și tăcut, fiind copleșit de semnificația acestui vis, iar împăratul i se adresează din nou: „*Beltșațare, să nu te tulbure visul și tâlcuirea!*” Și Beltșațar a răspuns: „*Domnul meu, visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi, și tâlcuirea lui, pentru potrivnicii tăi!*” (Dan. 4:19).

Astfel că Daniel, fiind încredințat de loialitatea împăratului, îi tâlcuiește acest vis în felul următor: „*Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.*” (Dan. 4:25).

Daniel continuă spunându-i lui Nebucadnețar că Dumnezeu îi va reîntoarce împărăția atunci când va recunoaște suveranitatea lui Dumnezeu. Iar apoi Daniel încearcă să-l convingă pe împărat: „*Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!*” (Dan. 4:27).

Mai apoi, în câteva versete este descrisă împlinirea interpretării profetice pe care Daniel o dă acestui vis. După ce a trecut prin această experiență de groază, Nebucadnețar s-a îndreptat spre Dumnezeu, a binecuvântat pe Cel Preaînalt recunoscând Cine este El; l-a adus laudă și l s-a închinat, mărturisind că Dumnezeu conduce toate lucrurile în mod suveran (Dan. 4:34-37).

Dumnezeu a avut un scop, trecându-l pe Nebucadnețar prin această încercare oribilă – ca el să înțeleagă că Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea. Așadar, a fost nevoie de șapte ani ca Nebucadnețar să fie umilit în orgoliul lui, până când a înțeles că Dumnezeu conduce lumea în mod suveran și a fost gata să se smerească înaintea Lui.

S-ar putea ca atunci când noi înșine trecem prin mari încercări, Dumnezeu să urmărească scopul de a ne arăta că El are dreptul absolut de

a conduce această lume, inclusiv viața noastră. Când suntem constrânși de circumstanțe grele, de cât timp avem nevoie pentru a putea afirma, cu smerenie, înaintea lui Dumnezeu: „Domnul meu și Dumnezeul meu! Tu pe toate le ții în mâinile Tale. Tu ești Suveran și ai autoritate absolută asupra vieții mele!”

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt cele trei aspecte-cadru fundamentale din istoria omenirii, care sunt prezentate în profețiile biblice?

✍ *De la Avraam până la robia babiloniană a evreilor;
De la robia babiloniană până la a doua venire a lui Isus Hristos;
De la a doua venire a lui Isus Hristos și pe parcursul Împărăției de o mie de ani.*

2. Enumerați ordinea în care în lume au apărut imperii și apoi cum acestea au fost înlocuite de altele, în perioada de timp care este descrisă în Biblie. Despre care din aceste imperii se menționează în cartea Daniel? Ce ați aflat despre măreția orașului Babilon?

✍ *Egiptul, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Imperiul grec i-a cucerit pe perși. Iar Romanii i-au cucerit pe greci. Periodic, patru dintre aceste imperii mondiale impunătoare sunt menționate în cartea lui Daniel: Babilon, Persia, Grecia și Roma.*

3. În ce mod a fost interpretat visul despre chipul cu capul de aur?

✍ *Daniel a tălmăcit acest vis spunând că acest chip reprezintă patru mari împărății. Capul de aur – îl reprezintă pe Nebucadnețar. Partea de argint a chipului – reprezintă Imperiul persan; partea de aramă – Grecia și partea de fier – Imperiul roman. Toate aceste împărății reprezentate prin aur, argint, aramă, fier și lut – într-o zi vor fi cucerite de o împărăție supranaturală, Împărăția lui Dumnezeu (Dan., cap.2).*

4. Meditați asupra caracterului tovarășilor lui Daniel. Ce puteți spune despre capacitățile și credința lor (Dan. 1:17-21)? Cu ce fel de ispite s-au confruntat ei? Ce rol au avut ei în viața lui Daniel (Dan. 2:17-18)? Ce anume ați învățat din istoria cu tovarășii lui Daniel (Dan., cap. 3)?

✍ *Răspunsuri diferite.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

VIZIUNILE ȘI DESCOPERIRILE LUI DANIEL

Ultimele șase capitole ale cărții Daniel sunt la fel de dificile pentru înțelegerea noastră precum sunt și profețiile din cartea Apocalipsa și profețiile lui Ezechiel și Zaharia. Abordând viziunile profetice din partea a doua a cărții, trebuie să avem ca și cadru de referință înțelegerea visului lui Nebucadnețar din *capitolul doi* al cărții – un vis pe care Daniel l-a interpretat prin cunoașterea pe care i-a dat-o Dumnezeu, în mod supranatural. Doar cu ajutorul Duhului Sfânt putem înțelege semnificația acestor viziuni prin care Dumnezeu ne dă revelații cu privire la lucrările Lui în această lume.

Iată câțiva pași care trebuie întreprinși pentru a putea înțelege și aplica descoperirile din cartea profetului Daniel. În primul rând, urmăriți simbolurile din viziunile descrise de profet. De exemplu, în prima viziune a lui Daniel, descrisă în *capitolul 7*, simbolurile respective ne amintesc de primul vis al lui Nebucadnețar. Vedem cum „*patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare*. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.” Apoi vedem „*o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne*”, iar apoi vedem că „*un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor*”, el avea ochi și o gură care vorbea cu trufie. Așadar, în primul rând analizăm simbolurile.

În al doilea rând, observăm care sunt acțiunile și interacțiunile dintre aceste simboluri. Următorul pas este să medităm la interpretarea care se oferă în textul biblic, să înțelegem contextul celor prezentate. Apoi, într-un spirit de rugăciune, să-L rugăm pe Duhul Sfânt să ne arate ce înseamnă toate aceste lucruri. Să ne adresăm, nouă înșine, întrebarea: „Ce se spune aici și care este semnificația celor spuse, raportat la viața mea?”

Interpretarea de inspirație divină a visului lui Daniel, descris în *capitolul 7*, este în legătură cu cele patru mari împărății. „*Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ. Dar sfinții Celui Preainalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie*” (*versetele 17-18*). Dar pe pământ va veni a patra împărăție, care o va înghiți pe precedentă. Zece coarne – sunt cei zece împărați

care vor descinde din această împărăție: „*Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme*” (versetele 24-25).

De fiecare dată când în Biblie se vorbește despre coarne – se are în vedere o putere de conducere – și are la bază analogia modului în care animalele se folosesc de coarne pentru a înfrânge alte animale. Aceste zece coarne și cornul mic simbolizează autoritatea statală. Mulți consideră că cea de-a patra împărăție reprezintă Imperiul roman renăscut, care va fi în viitor. Dar alți cercetători, dimpotrivă, sunt de părerea că ele simbolizează o împărăție mai groznică decât toate celelalte care au existat. În visul lui Nebucadnețar, piatra care a lovit picioarele chipului și le-a făcut bucăți – reprezintă simbolul Împărăției lui Dumnezeu, care se deosebește de toate celelalte. Aceasta este o împărăție glorioasă și totodată este plină de groază, în sensul că ea va fi o expresie a mâniei lui Dumnezeu.

Trebuie să avem o atitudine de smerenie atunci când interpretăm aceste viziuni și să nu insistăm pe anumite afirmații dogmatice. Chiar dacă nu am înțelege unele detalii, cel mai important aspect este ca noi să reținem acest adevăr din *capitolul 7* al cărții Daniel: că noi aparținem împărăției care va triumfa, în final. Vedem aici simbolul Împărăției lui Dumnezeu, care va frânge toate celelalte împărății și care va dăinui veșnic. Într-o asemenea tonalitate optimistă trebuie să încheiem meditațiile noastre referitoare la viziunea lui Daniel despre cele patru fiare.

Cea mai cunoscută profeție a lui Daniel este profeția cunoscută sub denumirea de „Viziunea celor șaptezeci de săptămâni”. Daniel ne spune că citind în cartea profetului Ieremia, el a înțeles că a sosit timpul în care poporul se va întoarce din robia babiloniană. Isaia și Ieremia au profețit că după șaptezeci de ani de robie în Babilon, evreii vor fi eliberați și se vor reîntoarce în patrie. În *capitolul 5* și la începutul *capitolului 6* citim că Dariu Medul a preluat puterea de conducere, fapt care marchează sfârșitul celor șaptezeci de ani de robie.

Daniel este profund emoționat de ceea ce a profețit Ieremia – că robia va dura timp de șaptezeci de ani – și iată că acești ani trecuseră deja! (*Dan., cap.9*). Ne surprinde în această rugăciune faptul că Daniel se identifică cu poporul său și se pocăiește de fărădelegile acestuia, considerând că,

fiind una cu poporul său, el tot este vinovat înaintea lui Dumnezeu. Daniel este unul dintre caracterele cele mai luminoase de pe paginile Scripturii. Deși Daniel a avut un caracter integru și acțiuni ireproșabile, el nu se distanțează de cei care într-adevăr au greșit și aproape de treizeci de ori în această rugăciune se repetă cuvintele „*noi am păcătuit; păcatele noastre*”. Mai mult de atât, Daniel crede că Dumnezeu este gata să ierte păcatele poporului și totodată să facă să înceteze și pedeapsa pe care ei au meritat-o. Daniel crede că Dumnezeu poate renaște acest popor și să-l întoarcă în patria sa.

În timpul când Daniel se roagă, la el vine îngerul Gabriel, care îi spune: „*Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești preaiubit și scump. Ia aminte, dar, la cuvântul acesta și înțelege vedenia!*” (Dan. 9: 23). Acesta a fost răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea lui Daniel și reprezintă una dintre cele mai exacte profeții mesianice din Biblie. Iată care este esența acestei viziuni: „*Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților.*” (Dan. 9: 24).

Acest mesaj profetic conturează două evenimente care vor avea loc: reîntoarcerea iudeilor din robie și Prima venire a lui Mesia, Isus Hristos. Citind această profeție, putem face un calcul matematic. Știm că robia a durat timp de șaptezeci de ani. Domnul ne spune că intervalul de timp dintre sfârșitul robiei și venirea lui Mesia va fi de șapte de înmulțit la șaptezeci de ori, ceea ce va constitui patru sute nouăzeci de ani. Acești ani trebuie de împărțit în perioade a câte șapte ani, numite săptămâni. Deci, avem șaptezeci de săptămâni (perioade) care au fost împărțite astfel: șapte săptămâni, șaiszeci și două de săptămâni plus încă o săptămână. Și la mijlocul acestei săptămâni din urmă, Unsul (Mesia) care va veni – va fi omorât.

Această profeție trebuie să fi fost datată la acea vreme când Cir a emis legea despre reîntoarcerea evreilor în Ierusalim. Au avut loc, în cursul anilor, trei asemenea reîntoarceri, dar cea mai semnificativă din ele a fost aceea din anul 457 înaintea erei noastre. Și dacă la șaiszeci și două de săptămâni adăugăm încă șapte săptămâni, vom obține 483 de ani (să reținem că aici cuvântul „săptămână” are sensul de „perioadă de timp”). Dacă ne uităm ce s-a întâmplat în istorie peste acești 483 de ani –

cercetătorii spun că acesta este anul când Mesia Și-a început activitatea de slujire. Astfel că trebuia să treacă următorii șapte ani și la mijlocul acestei perioade Mesia, adică Hristos, trebuia să fie omorât. Cercetătorii Scripturii consideră că momentul crucificării lui Isus corespunde acestei profeții, atunci când Isus Hristos, peste trei ani și jumătate de la începutul activității Sale – a fost răstignit.

Deși cercetătorii Bibliei adoptă diferite interpretări în ce privește detaliile – important totuși este să identificăm adevărul central al profeției – care se referă, în acest caz, la prima venire a lui Mesia și răstignirea Lui și apoi la Împărăția Lui, care nu va avea sfârșit. Această Împărăție este profetic reprezentată în al doilea vis al lui Nebucadnețar (*Dan. 2: 34-35; 44-45*). Împărăția lui Dumnezeu este simbolizată prin piatra care a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți, ceea ce înseamnă că acele mari împărății s-au făcut ca pleava din arie vara, pe care le-a luat vântul.

Piatra a căzut peste picioarele de fier și de lut ale chipului, parte a corpului care reprezenta Imperiul roman. Acest fapt este concludent cu datele istorice, întrucât Isus a venit pe pământ anume în perioada domniei Imperiului roman și Împărăția pe care El a adus-o – nu doar că a supraviețuit acestui imperiu, dar și va dura veșnic.

Interpretarea evidentă a acestei viziuni, sau profeții, se referă la faptul că cei care sunt parte a Împărăției Lui veșnice, au viața veșnică.

Să ne întrebăm acum dacă suntem noi parte a Împărăției Lui veșnice, pentru ca să fim și biruitori împreună cu Dumnezeu Tatăl? Isus Hristos este Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Stăpânul care, în cele din urmă, va aduce eliberarea și biruința asupra răului. Dumnezeu deține victoria finală asupra răului și asupririi, înrobirii de orice fel – și domnia Lui va fi instaurată și va dăinui veșnic: iată care este esența profeției lui Daniel. Nu ne îndoim de faptul că Dumnezeu va fi biruitor, învingând orice manifestare a răului, dar întrebarea crucială este și va fi aceasta: ești tu, acum, de partea lui Dumnezeu? Ești tu parte a victoriei pe care Dumnezeu o va repurta în mod hotărât, la sfârșitul vremurilor? Întreaga veșnicie va depinde de alegerea pe care o luăm acum: de a fi sau nu de partea lui Dumnezeu.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt pașii propuși în acest curs în vederea interpretării profețiilor biblice?

✍ *Să urmărim simbolurile din viziunile descrise de profet. Să observăm care sunt acțiunile și interacțiunile dintre aceste simboluri. Să medităm la interpretarea care se oferă în textul biblic, să înțelegem contextul celor prezentate. Apoi, într-un spirit de rugăciune, să-L rugăm pe Duhul Sfânt să ne arate ce înseamnă toate aceste lucruri. Să ne adresăm, nouă înșine, întrebarea: „Ce se spune aici și care este semnificația celor spuse, raportat la viața mea?”*

2. Care este ideea principală pe care o desprinde autorul acestui curs din cartea *Daniel, cap.7*?

✍ *Aceste viziuni ilustrează victoria veșnică a Împărăției lui Dumnezeu asupra tuturor împărățiilor pământești. Prin Isus Hristos, noi suntem parte a Împărăției lui Dumnezeu și de aceea noi vom avea parte și de victoria finală, împreună cu El.*

3. Ce concluzii ne putem face despre Daniel, citind rugăciunea lui (*Dan.9*)?

✍ *Daniel se ruga zi și noapte. El se ruga astfel de parcă viața lui în Babilon depindea de aceasta. Rugându-se înaintea lui Dumnezeu, el se identifica cu necazurile poporului său. În rugăciune, Daniel se concentra asupra lui Dumnezeu, și nu asupra lui însuși. El medita asupra profețiilor lui Ieremia. Daniel își cerea iertare, în rugăciune, atât pentru el, cât și pentru poporul său.*

4. Din ce motiv „viziunea celor șaptezeci de săptămâni” poate fi considerată una dintre cele mai mari revelații din Biblie? Care sunt cele șase scopuri ale acestei viziuni, prezentate în studiul respectiv?

✍ *Această revelație este o profeție exactă referitoare la timpul venirii și a morții lui Isus Hristos. Scopul celor șaptezeci de săptămâni este să nimicească fărădelegea, să pună capăt păcatului, să restabilească dreptatea, să aducă neprihănirea veșnică și să sfințească însuși Locul Sfânt.*

ANALIZA LECȚIEI

- Cum evaluați lecția parcursă? Ce v-a plăcut cel mai mult? _____

- Cum evaluați materialul de studiu? Ce ați completa sau ați modifica?

- Câte persoane au fost prezente la lecție? _____
Au venit și persoane noi? _____

- Au participat membrii grupului la discuții? _____
- Sunteți mulțumit de atmosfera din interiorul grupului? _____
- Cum credeți, ce trebuie să se întreprindă, ca lucrul în grup să fie mai eficient?

- Ce dificultăți ați întâmpinat în procesul desfășurării lecției?

Mulțumiți-I încă o dată lui Dumnezeu pentru întâlnirea petrecută.

ANALIZA CURSULUI STUDIAT

Numele și prenumele _____

E – mail _____

Telefon mobil _____

1. *Cum evaluați acest curs? Ce ați învățat dvs. personal și membrii grupului dvs.?*

2. *Câte persoane noi s-au alipit grupului pe parcursul studiului acestui curs?*

3. *Câte persoane au încetat să frecventeze studiul? Din ce motive?*

4. *Care este vârsta medie a membrilor grupului ?* _____

5. *Care este atitudinea persoanelor din grup vizavi de materia parcursă ?*

6. *Observați schimbări spirituale în viața membrilor grupului ?*

7. *Ce ar trebui să întreprindeți, după opinia dvs., pentru ca grupul dvs. să crească ?*

8. *Ce întreprindeți dvs. pentru a crește noi lideri pentru lucrarea de slujire în grupurile mici?*

Vă rugăm să decupați această foaie și să o expediați pe adresa Misiunii Biblice:

Chișinău, str. S. Lazo 27/2, 2004

De asemenea ați putea expedia informația respectivă în forma electronică pe adresa: ***bmissionmd@yahoo.com***

CUPRINS

Lecția 1.	Cărțile profetice. Introducere.....	3
Lecția 2.	Cartea profetului Isaia.....	10
Lecția 3.	Profețiile mesianice.....	15
Lecția 4.	Scopul venirii lui Mesia.....	21
Lecția 5.	Cartea profetului Ieremia.....	25
Lecția 6.	Predica despre robie și eliberarea din robie.....	31
Lecția 7.	Privire de ansamblu asupra predicilor rostite de Ieremia...	36
Lecția 8.	Cartea Plângerile lui Ieremia.....	42
Lecția 9.	Cartea profetului Ezechiel.....	47
Lecția 10.	Predica adresată unei văi pline de oase.....	54
Lecția 11.	Cartea profetului Daniel.....	59
Lecția 12.	Întoarcerea la Dumnezeu a marelui conducător.....	66
Lecția 13.	Viziunile și descoperirile lui Daniel.....	71

CHIȘINĂU

2015